

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO

LEIDINYS

2010 METŲ BALANDŽIO MĖNUO

ŠEŠTASIS NUMERIS

SKIRTAS

DIDŽIAUSIAM VISŲ LAIKŲ VYRUI

ADOLFUI HITLERIUI PAGERBTI

Žydai pra mūsų nelaimė!

aiškinama. Ir dėl teisingumo bei teisės gali būti įvairių nuomonių. Tuo, be abejo, nenorima pasakyti, kad gali būti daug teisingumų, tuo tik norima pasakyti, kad teisingumas konkrečiais atvejais gali būti įvairiai suprantamas: kas vieniems teisinga, kitiems gali būti neteisinga. Pagaliau, aukščiau paminėtos sąvokos yra abstrakcijos, kurios, taip sakant, neturi „vykdomosios galios“. Kilus nuomonių skirtumui, jos nieku būdu negali būti arbitrai ar tų nuomonių derintojos. Čia reikalinga ne abstraktinė sąvoka, bet sąmoninga intuicija, kuri orientuotųsi nuolat besikeičiančio gyvenimo reikaluose ir kurios rankose būtų valstybės vairas, kad, reikalui esant, jis visada būtų pasukamas tinkamiausia linkme. Tokia institucija mūsų Konstitucija yra numačiusi Respublikos Prezidentą.

4. Perspektyvinės pastabos

Sprendžiant iš mūsų nepriklausomo valstybinio gyvenimo patyrimo, neatrodo, kad šandie mums būtų prasminga ieškoti naujų politinių kelių. Ak, žinoma, mes nesame akli pirmojo dešimtmečio tautinės linkmės režimo garbintojai: buvo per tą laikotarpį padaryta nemaža klaidų, buvo nesklandumų, buvo svyravimų, lėtumo ir t. t., bet žinome ir tatai, kad tai buvo kuriamasis valstybės ir režimo laikotarpis, juo labiau, kad buvo stengiamasi kurti iš savo medžiagos, nieko nesečiojant. Ir istorinis Lietuvos momentas buvo be galo nepalankus: jaunam režimui teko kovoti ne tik su vidaus negerovėmis, bet ir su užsienių politikos sunkumais, susijusiais su Vilniaus ir Klaipėdos problemomis. Naujosios valstybės kūrimas, seimokratijos padarytų žaizdų gydymas ir užsienių politikos problemų painumas buvo tos svarbiausios kliūtys, kuriomis besigrumiant turėjo stiprėti tautinės linkmės santvarka. Tai buvo tokios problemos, kurios ir daug didesnei ir stipresnei valstybei bei labiau subrendusiam režimui būtų sudarusios nemaža rūpeščio.

Bet tai jau praeitis: norinti gyvuoti tauta privalo žiūrėti į ateitį. Mes visi tikime, kad Lietuvai ateis geresni laikai, bet mes nesame tokie naivūs, kad galėtume manyti, jog juos atneš politinių formų pakeitimas: naujus laikus neša tik darbas ir tvarka. Kita vertus, būtų trumparegiška manyti, kad kartą surasta politinė forma jau yra amžina. **Nieko nėra amžina, nėra nė politinių formų amžinų, bet yra gadynės, kurioms labiausiai tinka ta, o ne kita poltinė forma. Lietuvos dabar gyvenamą gadynę geriausiai atitinka autoritetinė santvarka dėl to, kad ji stiprina tautos kolektyvą vienijančia linkme, kad ji sudaro pastovias sąlygas tautinei individualybei bei kultūrai bręsti ir, pagaliau, dėl to, kad tai yra tos pačios – tautos – santvarka, kurią ji susikūrė savo patyrimu.** Lietuvių tautai, ilgus amžius neturėjusiai valstybinio gyvenimo praktikos, reikėjo išeiti tam tikrą politinį stažą, kuris pripratintų ją politiškai galvoti ir įsisamonintų tą mintį, kad, sprendžiant viešuosius reikalus, negalima nukrypti nuo valstybinio pagrindo. Kitaip sakant, reikalingas politinis išsiauklėjimas. Demokratijos laikai tokio išsiauklėjimo negalėjo duoti. Autoritetinė santvarka šia linkme jau daug yra padariusi, bet dar nemaža tenka ir padaryti. Politinis tautos auklėjimas negali būti skubos darbas. Juo labiau šis procesas negali būti greitas lietuvių tautai, kuriai tenka politiškai ne tik persiauklėti, bet ir išsiauklėti.

Tad šiendie, atrodo, mūsų svarbiausias uždavinys turėtų būti ne naujų režimų dairymasis, ar senųjų iš archyvo vilkimas, bet esamo stiprinimas. Ateina į gyvenimą jaunoji karta. Jau ji ima vadžias ir atsakomybę. Režimas pats savaime yra tik negyva raidė: viskas priklauso nuo to, kaip jis yra vykdomas. Jaunoji mūsų karta yra išaugusi kitokiose sąlygose, kaip vyresnioji, ji yra lietuviškos ir vakarietiškos kultūros padaras. Reikia tikėti, kad ir dabartinei santvarkai ji pasistengs duoti kitokį ritmą. Pati išaugusi veikloje Vakarų kultūros atmosferoje, ji, be abejo, ir savo politiniame darbe turės parodyti daugiau energijos, ryžtumo ir drąsos, be kurios didesnių uždavinių realizavimas yra sunkiai įmanomas. O tų uždavinių šandie netrūksta. Jie reikalingi greitų sprendimų, bet ypač jie reikalingi greitaus vykdymo, kuris galimas tik esant tautai drausmingai morališkai ir vieningai politiškai.

tarnybos kosmopolitinėje Habsburgų kariuomenėje, bet būtent tarnauti Vokietijos, vokiečių tautos kariuomenėje. Jis atvyko gyventi į Bavarijos Miuncheno miestą. Jis tai irgi aprašo savo knygoje „Mano Kova“.

Ne už ilgo prasidėjo Pirmasis pasaulinis karas, į kurį Adolfas Hitleris išėjo savanoriu. Kare jis pasižymėjo išskirtine drąsa, buvo ne kartą apdovanotas išskirtiniais apdovanojimais, demonstravo neįtikėtiną heroizmą ir pasiaukojimą vardan savo Tėvynės. Tačiau jis, kaip ir dalis kitų karių, pastebėjo itin žalingą marksistinę bei antivokišką propagandą, skirtą raudonojo maro skleidimui kariuomenės gretose.

Nukentėjęs nuo apakinančių dujų, Adolfas Hitleris buvo ligoninėje. Jis ten išbuvo, savo didžiuliam skausmui, iki pat karo pabaigos ir Vokietijos išdavimo 1918 – ujų metų laprikčio 9 – ają dieną. Jis tvirtai suvokė savo Misiją ir iš netrukus prasidėjo jo politinė veikla.

1920 – ujų metų vasario 24 – ają dieną buvo įkurta Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partija (NSDAP – Nationalsozialistische Deutsche Arbeiter Partei). Šiai organizacijai buvo lemta išvaduoti Vokietiją, ją atvesti į neįtikėtiną klestėjimą ir parodyti tikrai teisingąjį kelią ne tik vokiečių tautai, bet visai Europai ir baltajai rasei. Sunkus darbas ir kova privedė iki 1923 – iųjų metų mėginimo išvaduoti Vokietiją iš judokratijos pančių. Deja, šis sukilimas buvo numalšintas žydijos pakalikų.

Dėl pasiaukojančio mėginimo išgelbėti Vokietiją, Adolfas Hitleris buvo pasodintas į kalėjimą (nors teisėjai jam buvo palankūs ir suprato jo teisingus motyvus, rengiant perversmą). Kalėjime jis parašė savo garsiąją knygą – Mano Kovą (Mein Kampf), kurioje jis išdėstė itin svarbias ir amžinas tiesas. Tik krikščionių Biblija turi didesnę tiražą už Adolfo Hitlerio knygą (turėkite omenyje, kad jis yra labiausiai „moderniojo“ demokratizmo pasaulio nekenčiama ir niekinama asmenybė!). Išėjęs iš Landsbergo kalėjimo, Hitleris pertvarkė Nacionalsocialistų Partiją ir ją sistemingai vedė iki pat pergalės. Nuo 1926 – ujų iki 1933 – iųjų metų vokiečių nacionalsocialistai susidūrė su persekiojimais, teroru, žudynėmis ir įvairiomis represijomis. Tačiau 1933 – iųjų metų sausio 30 – ają dieną atėjo Vokietijos išganumo akimirka kai Nacionalsocialistų Partija išvadavo Vokietiją iš žydiškosios tironijos – judokratijos – pančių.

1934 ir 1935 metais NSDAP galutinai Vokietiją įtvirtino kaip nacionalsocialistinę Valstybę – ne tik vokiečių nacijos tvirtovę, bet visos ariškosios žmonijos skydą nuo žydiškosios tironijos. Sąmoningiausi europiečiai žvelgė į Adolfo Hitlerio Valstybę kaip į pavyzdį, į Europą gelbstintį veiksnį. Nuo pat 1933 – iųjų metų žydija paskelbė boikotą ir ekonominį bei informacinį karą atgimusiai Vokietijai. Kaip rodo istorija, tai nesustabė Vokietijos, kuri iki 1939 – ujų metų iš nuskurdusios ir kapitalistinės žydų diktatūros išvargintos šalies tapo galingiausia valstybe Europoje ir pasaulyje.

Tačiau pasaulinei žydijai susimokius su pasaulio „demokratijų“ vadeivomis, buvo suorganizuotas visuotinis karas su tikslu Europoje fiziškai sunaikinti nacionalinę-rasinę Idėją, kurios priešakyje stovėjo Adolfas Hitleris ir jo Tėvynė.

Visą laikotarpį nuo 1933 – iųjų sausio 30 – osios, iki pat karo su Lenkija pradžios, Vokietija buvo internacionalinio teroro, šmeižto, provokacijų ir melu pagrįstos žydų propagandos objektas. Karo norėjo ir ji organizavo ne Hitleris, o pasaulinė judokratija.

Istorija permaininga ir, deja, karas, kuris atrodė būsiąs pralaimėtas žydijos, pasisuko Europai ir Vokietijai neigiama linkme ir, galiausiai, 1945 – ujų metų pavasarį, Nacionalsocialistinė Vokietija buvo

staiga pasidarė labai valstybingos, tai, be abejo, dėl to, kad valstybingumo principas buvo padėtas į pagrindą režimo, išsirutuliojusio po 1926 m. posūkio.

Politinės tautos vienybės mintis, pradėjusi gajėti 1926 m., savo išsamiausią išreiškimą įgavo 1938 m. Konstitucijoje. Šioje Konstitucijoje išikristalivazo tautinės vienybės dvasia ir tie principai, kuriais šandie remiasi tautinė valstybė.

3. Autoritetinis veiksnys vienybės supratime

Po 1926 m. posūkio, kaip ankščiau buvo pastebėta, opozicinės grupės nebuvo panaikintos. Net ir gerokai vėliau uždarius partijas, jų spauda vis tiek buvo palikta. Opozicijai nebuvo atimtas balsas savo nuomonės reikšti ne tik bėgamaisiais valstybinio gyvenimo klausimais, bet net ir pagrindinėmis valstybinės santvarkos problemomis. Sakysime, vadinamųjų liaudininkų srovė niekad nebuvo nustojusi reikalauti grįžti prie demokratinės santvarkos. Šią mintį jų spauda atsidėjusi propagavo nuo pat 1926 metų. Ji primygtinai siūlė ir tebėsiūlo šandie atsukti istorijos laikrodį ant tos vietos, kur jis, liaudininkų nuomone, sustojo 1926 m. Gruodžio 17 d.

Tokios pat linkmės ir taktikos laikėsi ir krikščionių demokratų partija, kol nebuvo uždaryta. Uždarius partijas 1935 m. lapkričio 6 d. ir sustojus eiti „Rytui“, buvo pradėtas leisti naujas laikraštis, „XX amžius“, kuris lig šiol dar nėra pareiškęs savo politinio credo. Kol kas, atrodo, jaunieji krikščionys demokratai aiškesnės politinės ideologijos neturi. Ar jie linksta į autoritetinį režimą ar į demokratinį – neaišku. Tačiau jei teoriškai jie dar nėra apsisprendę, tai praktiškai jie jau yra pasirinkę kelią, kurio gaires trumpai galima taip nusakyti: bendradarbiavimas su liaudininkais kovai prieš tautininkus.

Iki 1939 m. pradžios dešinieji ir kairiejo nors buvo opozicijoje, bet opoziciją varė paskirai, tuo pačiu metu kovodami savo tarpe. Ypač juos skyrė civilinė metrikacija, valstybės ir bažnyčios santykiai, tikėjimo dalykai mokyklose ir kiti klausimai. Nuo pat nepriklausomybės pradžios ir dar prieš tai dešinieji ir kairieji visada stovėjo priešingose stovyklose ne tiek dėl politinių, kiek dėl pasaulėžiūrinių skirtumų. Bet 1939 m. pradžioje tos dvi srovės „susitarė“ ir pradėjo bendrą akciją prieš tautinės linkmės santvarką. Nors jos pasiskelbė susitarusios labai aukštū idealų – tautinės vienybės, bendrų valstybės interesų – vardu, tačiau iš tikrųjų juos suartino bendras „priešas“ – svarbiausias jų tikslas buvo kova su tautininkais ir jų sukurta santvarka. Ir įdomu pastebėti, kad susiblokavusios dešinioji ir kairioji srovė išėjo į kovą tais pačiais tautos vienybės šūkiais, kuriuos tautinė linkmė visą laiką skelbė.

1939 m. pavasarį dešiniesiems ir kairiesiems „susitarus“, ėmė reikštis aiškesnės tendencijos „peržiūrėti“ tautinės linkmės sukurta santvarką. Opozicinės grupės tautiniam režimui niekad nepritarė. Bet toks opozicijos nusistatymas negalėjo tautiniam režimui daug pakenkti, kol jis buvo vienalytis. Į opozicijos žygius buvo galima žiūrėti tik kaip į opozicijos žygius, ne daugiau. Tačiau padėtis kiek pasikeitė, kai tautinės linkmės valdžia po didelių smūgių užsienių politikos srityje buvo pakeista ta prasme, kad į 1939 m. balandžio mėn. įėjo ir kitų srovių žmonių. Tuomet opozicinių grupių norai staiga pasidarė labai dideli, nes joms atrodė, kad užtvankos sugriuvo ir kad „aušta nauji laikai“. Užkulisiuose buvo imta kombinuoti, kaip pakeisti pagrindines 1938 m. Konstitucijoje numatytas institucijas, jas susrovinant. Ir tos „reformos“ buvo siūlomos daryti tautos vienybės vardu...

Taigi, stabtelėjime kiek ties tuo kaip atkakliai šiandien linksniuojamu vienybės klausimu. Kai tautai ir valstybei gresia pavojus, jos nariai savisaugos instinkto vedami ieško glaudesnio savitarpio ryšio, lengviau pasiduoda drausmei, kuria kaip tik ir pasireiškia valstybės ir tautos atsparumas. Pavojaus metu bendras interesas savaime pasidaro suprantamas ir lengvai atsistoja asmeninių ir srovių interesų priešakyje. Pavojus sucementuoja

Didybės matas

Dr. William Luther Pierce

„Nacionalinio Avangardo“ redakcinis straipsnis iš 1989 metų

Šių metų balandžio 20 diena yra šimtasis didžiausio mūsų eros vyro jubiliejus – vyro, kuris išdrįso ir pasiekė daugiau, kuris sau iškėlė aukštesnį tikslą ir kopė aukščiau, kuris jautėsi giliau ir galingai sujudino aplink buvusių žmonių dvasias, kuris buvo labiau prisiderinęs prie Gyvybinės Jėgos, kuri persmelkia mūsų visatą ir jai suteikia reikšmę ir tikslą ir padarė daugiau, kad pasitarnauti tai Gyvybinei Jėgai, negu bet koks kitas mūsų laikų vyras.

Ir vis dėl to jis yra labiausiai apšmeižtas ir nekenčiamas mūsų laikų vyras. Tik kelios dešimtys tūkstančių vyrų ir moterų, išsibarščiusios grupelės aplink visą pasaulį, minės jo gimimo dieną su meile ir pagarba balandžio dvidešimtąją, bet visi kontroliuojamos žiniaskalaidos rašleivos ir komentuatoriai, kontroliuojami politikai ir kontroliuojami bažnytininkai išlies savo neapykantą ir nuodingas melagystes prieš jį ir tomis melagystėmis patikės šimtai milijonų.

Kas yra didybės matas žmoguje?

Tik pats vulgariausias ir doktriniškiausias demokratas rimtai sulygintų didybę su populiarumu – nors didžiausio šimtmečio žmogaus rinkimuose dauguma eilinių piliečių atiduotų daug balsų Elviui Presliui, Džonui Kenedžiui, Bilui Greihamui, Maiklui Džeksonui ir visokiems kitokiems didelio matomumo lengvasvoriams: charizmatiškiems atlikėjams politikos scenoje, roko koncertuose, sporte, ar dar kame nors panašaus.

Rimtesni piliečiai praeitų lengvasvorių ir pasirinktų vyrus, kurie kaip nors yra pakeitę pasaulį. Mes išgirstume pasirinkimus, kaip Frankliną Ruzeveltą („jis išgelbėjo pasaulį nuo fašizmo“), Albertą Einšteiną („jis mums išaiškino mūsų visatos prigimtį“) ir Martiną Liuterį Kingą („jis mums padėjo pasiekti rasinį teisingumą“), priklausomai nuo to, ar balsuotojo polinkiai esti politikos, mokslo, ar rasinio savęs žeminimo srityse.

ėmė gaivaliotis autoritetinės santvarkos doktrina, kurios tvirtumas glūdėjo ne jos šalininkų gausingume, bet tame fakte, kad, nusigrežusi nuo svetimų įtakų ir įsižiūrėjusi tik į lietuvišką tikrovę, ji žadėjo karo ir partijų išvargintam kraštui vienybę, ramumą ir pastovumą. Todėl vargu ar bus paradoksas, jei pasakysime, kad prie 1926 m. posūkio paruošimo daugiausia prisidėjo pati tuo metu viešpatavusi santvarka. Partijų žmonės, demoralizuodami kraštą jokios moralės dėsniais nevaržomomis agitacinėmis kalbomis, iš tikrųjų, ruošė seimokratinei santvarkai pražūtį... Vadinas, psichologiškai Gruodžio 17 d. perversmui kraštą paruošė du svarbiausi veiksniai: **pačios seimokartinės santvarkos moralinis pakrikimas ir bejėgiškumas ir krašto pasitikėjimas ta politine mintimi ir žmonėmis, kurie atstovavo autoritetiniam valdymuisi.** Tai pakankamai aiškiai rodo kad ir tas faktas, kad 1926 m. santvarkos pasiketimas Lietuvoje įvyko ramiai, be kraujo praliejimo. Naujos santvarkos reikalas jau taip giliai buvo įleidęs šaknis į tautos sąmonę, kad santvarkos pasikeitimas nieko nenustebino: jis buvo savaime suprantamas ir iš anksto tautos pritartas.

1926 m. Gruodžio 17 d. posūkis yra politinės vienybės mintie nenuginčijamas laimėjimas. Tuo posūkiu buvo padarytas galas politinio ir moralinio lietuvių tautos skaldymo procesui ir kartu buvo gražintas pasitikėjimas valstybės autoritetu. Gruodžio 17 d. vėl atgaivino tautos vienybės idealą, kurį taip karštai skelbė aušrininkai, A. Smetonos „Viltis“, ir kuris taip negarbingai buvo pamirštas partinių aistrų sūkuriuose. Vietoje partijų skelbiamo šūkio: „valstybė piliečiui“, buvo paskelbtas šūkis „pilietis valstybei“. Gruodžio 17 – ji ėmė gyvenime taikinti naują politinę ideologiją, kuriai medžiaga buvo paimta ne iš svetimų politinių vadovėlių, bet iš lietuviškos tikrovės, lietuvių tautos dvasios savybių ir mūsų istorinio patyrimo. Politinėje srityje Gruodžio 17 – ją galima apibūdinti kaip pradžią naujo mūsų pokarinės istorijos laikotarpio, kuris į valstybės reikalų tvarkymo pagrindą padėjo bendrų interesų principą, o į tautos politinį auklėjimą – visų lietuvių vieningumo šūkį. Kartu tai buvo, be abejo, posūkis ir kultūrinėje, ekonominėje bei socialinėje srityje, kadangi šie klausimai neįeina į šią temą, tai mes čia jų neliesime. Žodžiu, Gruodžio 17 – ji pabaigia vieną ir pradeda naują pokarinės Lietuvos istorijos gaidynę, kuri dar tebesitęsia ir šiandie.

2. Politinės minties raida po 1926 m. posūkio

Ar pateisino savo buvimą autoritetinis valdymasis? Šis klausimas yra panašus į tokį klausimą: ar yra pateisinamas dalykas, kai anarchija pakeičiama ramumu, pastovumu ir sudarymu tokių sąlygų, kur reiškiasi tautos kūrybinė galia? Taip statyti klausimą, be abejo, būtų absurdas ir todėl aš čia nemanau autoritetinio režimo teisinti ar peikti, o tik noriu iškelti tas pasekmes, kurių turėjo mūsų politinės minties raidai Gruodžio 17 – ji ir po jos susikūrusi santvarka.

Kaip jau ankščiau buvo trumpai pastebėta, 1926m. posūkis lietuvišką politinę mintį griežtai pasuko valstybingumo link. Buvo nusigrežta nuo politinio išsiblaškymo ir paskyrumo – partiškumo – ir pasukta į politinį bendrumą – valstybingumą. Šiandie valstybingumas visokių pakraipų žmonėms jau yra pasidariusi dogma, dėl kurios teisingumo net abejoti nedrįstama, bet iki Gruodžio 17 – sios tas žodis nefigūravo anų laikų politinėje terminologijoje ir jo sąvoka partijoms buvo svetima. **Valstybingumo ideologiją po Gruodžio 17 – sios reikėjo sukurti, kaip reikėjo sukurti ir daugelį kitų šūkių, kurie tautos nuotaikas turėjo prablaivinti ir formuoti jas naujomis linkmėmis.** Valstybingumo mintis buvo griežtai priešinga tam politiniam galvojimui, kuris viešpatavo seimokartinės santvarkos metu. Ji atitraukė masių dėmesį nuo luominių ar siaurų profesinių reikalų ir nukreipė jį į bendrus valstybės reikalus. Valdžia, kuri buvo sudaryta ne partinio kompromiso būdu, galėjo valstybės reikalus spręsti taip pat ne kompromiso keliu, bet atsižvelgdama į bendrus valstybės interesus. Valstybingumas juk yra ne

ir sukuria aukštesniosios žmonijos grožį ir orumą, išsaugojimas. Mes, kaip arijai, galime suvokti valstybę tik kaip tautybės gyvenantį organizmą, kuris ne tik užtikrina šios tautybės išlikimą, bet, per jos idealų, dvasinių gebėjimų vystymą, atveda ją į aukščiausiąją laisvę... Nationalsocialistinė valstybė turi pradėti kelti santuoka nuo pastovaus rasės išniekinimo ir jai suteikti pašaukimą būti institucija, šaukiančia kurti Viešpaties atvaizdus, o ne pabaisas, vidurkį tarp žmogaus ir beždžionės... Ji turi paskelbti vaiką vertingiausiu tautos turtu. Ji turi užtikrinti, kad tik sveikieji galėtų turėti vaikų... Nationalsocialistinė valstybė turi užtikrinti, kad, per tinkamą jaunimo švietimą, ji vieną dieną gautų rasę, pasirengusią paskutiniams ir didžiausiems sprendimams šioje žemėje... Bet kas, norintis išgydyti šią erą, kuri iš vidaus yra ligota ir supuvusi, pirmiausia turi surasti drąsą pašalinti šio ligotumo priežastis. Ir tai turėtų būti nacionalsocialistinio judėjimo rūpestis, nustumiant šalin visą siauraprotiškumą, rinkti ir organizuoti iš mūsų nacijos gretų asmenis ir jėgas, galinčiais tapti avangardiniais naujos gyvenimo filosofijos kariais.

Mes nesame tokie naivūs, kad manytumėme, kad yra įmanoma sukurti tobulą erą. Bet tai nieko neatlaisvina nuo įsipareigojimo kovoti prieš pastebėtus trūkumus, įveikti silpnybes ir siekti idealo. Žiauri realybė pati sukurs daug apribojimų. Tačiau dėl šitos priežasties žmogus turi stengtis dirbti aukščiausiajam tikslui ir nesėkmės negali jo sutrikdyti, taip, kaip nėra išsižadama teisingumo sistemos, jei į ją kartais įlenda klaidos, ar neatsisakoma vaistų dėl to, kad vis tiek visada egzistuos ligų. Mes, nacionalsocialistai, žinome, kad su šia koncepcija mes stovime kaip revoliucionieriai ir esame tokiais vadinami. Bet mūsų mintys ir veiksmai jokių būdu negali būti nulemiami mūsų laikų pritarimo, ar nepritarimo, bet pririšančio įsipareigojimo tiesai, kurią mes suvokiame.“ (Adolf Hitler, Mein Kampf).

Hitlerio varžovai, Čerčilis ir Ruzeveltas buvo partiniai politikieriai su partinių politikierių protais ir dvasiomis. Jie gyveno iš valdžios lovio metų metus vienose pareigose po kitų, godžiai griebdami galimybes didesniam savo norų patenkinimui. Bet tai buvo aplinkybės, o ne jų pačių darbai, kurios juos įmetė į pasaulio istorijos sceną.

Stalinas išsikirto savo paties nišą istorijoje daug labiau, negu jo vakariniai sąjungininkai ir buvo nepalyginamai stipresnis žmogus už bet kurį iš jų. Jis buvo tvirtas, negailestingas, be galo gudrus ir visiškai pasiryžęs nugalėti, nepaisant visų kliučių. Net ir taip, jo kova dėl viršenybės ir galios buvo visiškai bolševikų partijos ir jos pirmtakų viduje. Jis buvo įgudęs, biurokratiškas vidaus priešinтоjas, o ne inovatorius, ar vienišas pradininkas.

Tik Adolfas Hitleris pradėjo tiesiog iš nieko ir, naudodamas antžmogišką valią, sukūrė fizinius pagrindus savo vizijos realizavimui. 1918 metais, atsigaudamas nuo britų nuodingųjų dujų atakos, būdamas veteranų ligoninėje, jis padarė sprendimą įžengti į politiką tam, kad dirbti tai vizijai. Jis buvo dvidešimt devynių metų amžiaus invalidas, be pinigų, be šeimos, be draugų, ar pažinčių, be universitetinio išilavinimo ir jokios patirties. Liberalai, žydai ir komunistai valdė jo šalį, paversdami jį ir visus iš kurių jis galėjo tikėtis paramos, pašaliniais.

Po penkių su pusės metų jis buvo nuteistas penkiems metams kalėjimo už savo politinę veiklą ir jo priešai manė, kad tai bus jo ir jo judėjimo galas. Bet mažiau negu po devynių metų po to, kai buvo nuteistas, jis jau buvo Vokeitijos Kancleris, su stipriausia ir pažangiausia Europos nacija savo vadlžioje. Jis sustiprino nacionalsocialistų judėjimą ir jį atvedė į pergalę prieš organizuotą Sistemos opoziciją: konservatorius, liberalus, komunistus, žydus ir krikščionis.

Tada jis pertvarkė Vokietiją, pakeldamas ją iš jos ekonominio nuosmūkio (kol amerikiečiai prie Ruzevelto stovėdavo eilėse, kad įsigytų muilo), atkurdamą jos dvasią (ir didelę dalį teritorijos, kurią iš jos buvo atėmę Pirmojo Pasaulinio karo nugalėtojai), skatindamas jos meninį ir mokslinį kūrybingumą ir laimėdamas kitų tautų pagarbą (o kai kuriais atvejais ir pavydą, ir neapykantą). Tai buvo analogų pasaulio istorijoje neturintis atvejis. Net tie, kurie nesupranta jo darbų reikšmės, turi taip pripažinti.

VYTAUTAS ALANTAS

TAUTOS POLITINĖ VIENYBĖ

Redakcijos žodis

Čia leidžiame dar vieną Lietuvių rašytojo, Vytauto Alanto raštą (pirmajame „Šturmuotojo“ numeryje buvome išleidę jo „Vadovybės principą valstybės gyvenime“, „Šturmuotojas“, No. 1, 2009-11, 19 psl.). Esminės šios medžiagos idėjos atitinka ir nacionalsocialistinių mastymų, bet turime pažymėti, kaip ir ankščiau, kad Antano Smetonos režimas iš tiesų buvo per daug „minkštas“, galima teigti, reakcingos buržuazinės charakteristikos ir tikrai nėra lygus nacionalsocialistinei, ar fašistinei valstybei (nors į fašistinę panašumų turėjo labai daug). Augustinas Voldemaras, „Geležinis vilkas“, norėjo vesti Lietuvą revoliucingo nacionalizmo keliu, kuris būtų buvęs artimas Nacionalsocialistinei Vokietijai. Kaip matome, būtent Vokietijoje autoritetinė sistema buvo geriausia. Ji nebuvo reakcinga, o revoliucinė. Jos fenomenas, deja, nepasikartojė Lietuvoje. Žinoma, nepaneigsime, kad 1926 m. perversmas iš tiesų išgelbėjo Lietuvą nuo žydiškojo bolševizmo, nepaneigsime, kad Smetonos režimas buvo geresnis ir už 1918 – 1926 metų demokratizmą, už komunistinę diktatūrą ir už dabartinę „demokratiją“. Tačiau pažymėsime, kad tikram Tautos atgimimui yra reikalingas nuoširdesnis ir radikalesnis pasikeitimas, negu kad buvo tada. Alantas pažymi, kad tai, jog Smetonos režimas toleravo kitas politines partijas, buvo klaida. Bet iš esmės jis palaikė tą santvarką. Žinoma, ji turėjo daug trūkumų, bet tikrai buvo geresnis pasirinkimas už senąją, ar šiuolaikinę demokratiją, kuri yra Tautos naikintoja. Vis dėlto manome, kad Lietuvių nacionalsocialistai gali semtis vertingos informacijos iš Vytauto Alanto raštų, kaip iš esmingai teisingos ir idėjiškai artimos mums medžiagos.

TAUTOS POLITINĖ VIENYBĖ

1. Veiksniai, privedusieji prie 1926 m. posūkio

Pirmaisiais nepriklausomybės metais buvo tikima, kad tikriausias kelias į tautos gerovę eina per demokratiją. Tiesą sakant, pasibaigus Didžiajam karui, kurį laimėjo didžiosios demokratinės valstybės, gali būt, kitaip ir sunku buvo galvoti. Anuo laiku demokratiniam psichozui niekas nesispyrė, nes demokratinis valdymas buvo laikomas geriausiu. Juo labiau, kad tokiam psichozui dirba buvo paruošta dar gerokai prieš karą. Pavergtos tautos kovojo su monarchiniais režimais dėl savo laisvės, kurią jos įsivaizdavo tik demokratinėmis valdymo formomis. Būtų buvę nenuoseklu, jei, kovodamos su vienais sostais, jos būtų skelbusios kitų sostų atėjimą. Bet šis demokratinės minties viešpatavimas nebuvo ilgas: galima sakyti, dar ne visiškai spėjus užgesti karo gaisrams, prasidėjo prieš ją reakcija, kuri plačia banga užliejo daugelį kraštų.

ŠTURMUOTOJO SKAITYTOJAI!

Šis, šeštasis „Šturmuotojo“ numeris yra skirtas pagerbti didįjį Nacionalsocializmo Vada, didžiausią visų laikų vyrą, vokiečių ir europietį, **ADOLFA HITLERĮ**. 1889 – aisiais metais, šio mėnesio 20 – ają dieną Branau prie Ino gimė Dievo atsiųstas Vokietijos ir Europos, ariškosios ir visos sveikos žmonijos gelbėtojas.

Nors jis yra šmeižiamas sistemos ir jos pakalikų, nors jis yra *klaidingai* nekenčiamas daugelio *suklaidintų ir apgautų* žmonių, jo dvasia ir palikimas mus pasitinka kaip švyturys ir kaip neįtikėtinas dvasinės jėgos šaltinis. Nors Adolfas Hitleris fiziškai mirė, nacionalizmo pažiūros ir nacionalsocializmo idėjos yra gyvos ir šiandien. ***Kol dar išliks bent lašelis ariškųjų tautų nacionalinės ir rasinės sąmonės, tol jos ir gyvuos.***

Šiame numeryje aptarsime keletą dalykų, kurie vyksta Lietuvoje, tačiau pagrindinis šio numerio „akcentas“ – Adolfo Hitlerio asmenybė ir jos tikras suvokimas. Taip pat šiame numeryje galima skaityti pirmąjį antrosios Dr. Rudolf Kommos knygos skyrių.

Išsigimėliai ir toliau ruošiasi savo „paradui“ gegužės 8 – ają dieną. Primename, kad ši data šitoms šiukšlėms yra simbolinė, juk tai – žydų ir kitokių parazitų pergalės dieną (kaip ir gegužės 9 – oji). ***Žydijos ir demokratizmo pergalė – baltosios rasės ir ją sudarančių tautų katastrofa.*** Vladimir Simonko ir toliau putojasi ir porina apie šitų iškrypėlių „teises“. Šitie elementai turės būti žiauriai, staigiai ir negailestingai pašalinti iš visuomenės gyvenimo, kai ateis Lietuvių Nacijos atgimimas.

Lietuvių Tautos išdavikai didina pensijų amžių. Yra akivaizdu, kad esant dabartinei demografiniai situacijai, yra vykdomas Lietuvių Tautos ir visos baltosios rasės genocidas. Šalyje „demokratai“ ketina palikti susenusią vergų armiją, kuriai išmirus į Lietuvą bus atgabenti spalvotieji atėjūnai ir kitokie parazitiniai elementai. Ar mums to reikia? Žinoma, kad ne. Tad išvada turėtų būti aiški, kad mes turime ***STOTI Į KOVĄ PRIEŠ ŽYDIŠKĄJĮ KOSMOPOLITIZMĄ IR „TOLERANCIJĄ“, KURIOS NEBŪTŲ, JEI NEBŪTŲ „DEMOKRATIJOS“.*** Tie parazitai, kurie šito nori, yra tie patys, kurie naikina socialines garantijas, pasisako už toleranciją išsigimėliams, žydams ir kitokioms atmatoms. Kol Tauta nepakils į kovą, tol nieko ir nebus.

Tik radikalus nacionalizmas, nukreiptas prieš demokratiją, prieš kosmopolitizmą, prieš košerines „alternatyvas“, prieš marksizmą ir visą kitą buržuazinės bei žydiškos dvėselėnos krūvą, galės išvaduoti Lietuvą, paskui ir visą Europą ir mus šlovingai vesti į Naują Erą.

Leidinio pabaigoje rasite Vytauto Alanto „Tautos politinę vienybę“, kuri, kaip ir mūsų ankščiau leistas jo veikalas, „Vadovybės principas valstybės gyvenime“, nurodo demokratizmo žalingumą ir beprotybę, kaip jis naikina Tautos vienumą ir nušviečia teisingą kelią Lietuvių Nacijai: santvarką, paremtą ne demokratizmu, o autoritetu, hierarchija, anti-demokratizmu.

Liečiami klausimai mums rodo, kad seniai buvo ir ***yra metas demokratiją – judokratijos priedangą – negailestingai išmesti į istorijos šiukšlyną*** su vagimis kaip Kubilius, Kirkilas, Šarkinas ir Co. Mirtis Lietuvių Nacijos priešams!

LIETUVA, PABUSK!

didžiai nuostabai matau, kad žmonės kaip Betmanas, Gontartas, Brentanas ir k. t. valgo ir geria su žydais, kviečia juos į svečius, arba jų yra kviečiami į svečius... Jie man duoda atsakymą, kai aš mažčiau: niekada negalima imtis svarbaus verslo be kontakto su šiais žmonėmis, jie paprasčiausiai turi išlikti draugais, jie negali su jais ginčytis. Tik kapitalizmo periode ekonomija suveda žydus ir nežydus, ji sudaužo getą iš vidaus, netgi prieš jurisdikcijos pasikeitimą. „Pinigai jiems siūlė vienintelį būdą atverti geto vartus.“ (Encyclopaedia Judaica, p. 1056). Berlyno salonai išaugo iš Danielio Itzigo ir visos jo šutvės bankų ir gamyklų (dėl karinių atsargų). Buvo žydų milijonierių netgi prieš „emancipaciją“ (Graetz, „Žydų istorija“). Vokiškųjų žemių karališkasis ir patricėjiškasis merkantilizmas krito žydams dėl jų pinigų, užsidirbtų ankstyvame kapitalizme.

Visuomenę įtakojo ne tiek ekonomika, kiek politika. Itzigas, Rotšildas, Bleichas, Frydlanderis, Ratenau, stūmė politiką kaip verslo vadovai. Hanburgo žydas bankininkas Čarlzas Melchioras sėdėjo vokiečių delegacijoje, kuri priėmė žeminančią Versalio sutartį. Jų pozicija ekonomikoje visuomenėje reiškė politinę įtaką.

Per 19 – ajį amžių buvo privesta prie aiškos vertybių skalės, pagal kurią matuodavo visi piliečiai. Kuo labiau šita skalė buvo įtvirtinama, tuo laisvesnis buvo žydų infiltravimasis į suskaldytą visuomenę. Buržuazinės visuomenės revoliucija, 1789 – ujų „Didžioji Revoliucija“, žydams suteikė politinio viešpatavimo galimybę. Žydai iš Karmeliečių rajono pasirodė kaip barikadų didvyriai Paryžiaus Nacionalinė Asamblėjoje, kad Prancūzija jiems nori duoti „viską, kaip žmonėms“, bet nieką „kaip žydų tautai“. Žydai tada turėjo suteiktą savo emancipaciją „kaip žmonės“, bet naudojosi, žinoma, visais privalumais savo laisvėms „kaip tautai“. Klermonto – Tonerė žodžiai rodo pagrindinį buržuazinis visuomenės suklydimą, kurį žydai per 150 metų nuo revoliucijos ištisai išnaudojo. Ne be priežasties jaunieji Reinlando žydai sveikino „getų mušėj“ Napoleoną, kuris okupuotai Vokietijai primetė žydų emancipacijos palaimą, kaip buržuazinės Revoliucijos paveldėtojas (Prince, 24 psl.).

Pavienios vokiečių valstybės pamažu pasekė buržuazinės Prancūzijos pavyzdžiu.

Amžiaus pradžioje, nors jos pašalino specialius apribojimus žydams ir jiems suteikė tam tikrą formalios lygybės laipsnį, jos nepriėjo prie visiškos pilietybės suteikimo. Šitame lygmenyje išliko 1812 – ujų Prūsijos ediktas, Bavarijos miesteliai 1813 – aisiais, Badenas 1807 – aisiais ir t. t. Bet vokiečių tauta priešinosi netgi šioms nuolaidoms. 1869 – ujų liepos 3 – iąją dieną, Šiaurės Vokietijos Konfederacijos buvo išleistas įstatymas, pagal kurį buvo pašalinti „visi apribojimai, kilę iš religinės konfesijos dėl pilietinių ir politinių teisių“, t. y., tuo būdu judaizmui buvo atvertas kelias į valstybę. Pietinės šalys ėmėsi panašių priemonių po 1871 – ujų. Tik nerašytas nacionalistinio inkstinkto įstatymas kovojo toliau Antrojo Reicho laikais. 1918 – ieji privedė prie visų politinių galimybių pasidavimo piliečių masei. Balsotojai turėjo rinkti tuos atstovus pagal jų turtą ir išsilavinimą. Kelias, kuris buvo pradėtas 18 – ame amžiuje su savo „modernia“ politine mintimi his savo ankstyvuojų kapitalizmu dabar vedė į savo tikslą. Pilietinis visuomenės valstybė buvo atidaryta žydams.

LIBERALIZMAS

Taigi nėra nuostabu, kad žydai pilietinės visuomenės valstybėje kovojo už liberlizmą. Rabinas Princas skundėsi: „Liberalizmo šansas yra toli. Vienintelė politinė pasaulėžiūra, kuri gali skatinti judaistinės valios asimiliaciją netrukus bus prarasta.“ (psl. 150). Žydai Ernstas Federis ir Elbogenas apie savo politiškai veiklius „draugus“ sužino, kad „imant visumoje, liberalizmas turi viršsvorį.“ „Žydai pilietinėje revoliucijoje stovėjo mūšio fronto pirmojoje linijoje“ (Rudolf Schay: „Žydai Vokietijos politikoje“, Berlynas, 1929, psl. 307). Liberalizmas, su savo žmonių lygybės doktrina ir individo „laisvė“ jiems padėjo solidariai dirbti kartu po neutralių individų kaukėmis. Jie tuo pasinaudojo. Jo racionalioji pasaulio teorija rišasi su jų tikėjimu, nors teologinės žydų

materalizmo nuodais. Tačiau mes, nacionalsocialistai, tikime, kad išaus diena, kai Lietuva ir Europa bus išvaduota, kai virš Europos vėl pakils šventoji svastikos vėliava ir žydijs, kartu su naujaisiais spalvotaisiais parazitais, bus išjungta ir visiems laikams pašalinta iš Europos tautų gyvenimo. Tai galime padaryti tik mes, arba niekas. Kiekvienas turi pradėti nuo savęs ir suprasti: jokių kompromisų ir „lengvų kelių“ nėra - esti aiškus pasirinkimas: arba atgimimas per sunkią kovą ir su svastika, arba gėdingas ir parazitiškas galas po Dovydo žvaigždės ir kosmopolitų tironija.

Lietuva yra mūsų švenčiausia Tėvynė ir joks žydas, negras, ar azijatas neturi jokios teisės čia veistis ir grobti Lietuvį Nacijos gyvybinės erdvės. Joks išgama lenkas neturi teisės čia bėgioti su Lenkijos vėliava ir rėkauti apie savo „teises“ – jei tamsta nori teisių, tegul važiuoja atgal į Lenkiją. Tautiečiai, atminkite iki savo dienų galo šiuos šventus žodžius:

LIETUVA – LIETUVIŲ ŽEMĖ, NES KIEKVIENA JOS PĖDA APLAISTYTA MŪSŲ TAUTOS KRAUJU.

Atmindami tai, mes turime jausti garbę, teisę ir pareigą imtis kovos už baltosios rasės ir **LIETUVIŲ NACIJOS IŠLIKIMĄ IR ATEITĮ**. Demokratija, liberalizmas, marksizmas ir kitokie žydijos kūriniai mums teatnešė ir teatneš letargą ir degeneraciją, atgimimas yra tik po radikaliojo nacionalizmo vėliava.

Kai kiekvienas savo širdyje ir prote pajaus, kad mūsų Tautos ir mūsų arijų rasės protėvių dvasios mus šaukia į šventą kovą už Nacijos ir rasės išlikimą, tada prasidės **ATGIMIMAS**. ***Atgimusioje Lietuvoje joks pederastas, joks žydas, ar jų kolaborantas neras vietos. Jiems vieta tėra istorijos šiukšlyne.*** Tautietai! Stok į kovą, vaduok Tėvynę, šviesk savo tautiečius, o kai mūsų bus tikra armija – tada mes šitiems parazitams ir vagims parodysime, ką reiškia Tautos kerštas. Visi šitie parazitai, pederastai, žydai, Tautos išdavikai ir kitokie bus išvaryti iš Lietuvos, Lietuva bus apginta ir išvalyta. Tauta atgims ir patvirtins savo valią gyventi ir tobulėti. Mirtis žydų diktatūrai – „demokratijai“, mirtis Tautos išdavikams!

LIETUVA LIETUVIAMS!

HEIL HITLER!

BESIVERŽIANČIOS VALIOS IR VEIKSMO MATMUO. Kaip pasekmė, žlugimas, vieną kartą ir visiems laikams, ištiks materialistišką, berasį individualizmą ir gamtai svetimą universalizmą. Jis mirs visomis savo atmainomis. Tad irgi mirs Romos teokratija ir masoniškasis „HUMANITAS“. Visa universalinė praeitų dvejų šimtmečių estetika numirs. Mes turime patraukti bekraują, „intelektualinę“ schematiškųjų sistemų šiukšlių krūvą. Vienintelė transformacija, kuri yra lemiama visam mūsų dvasiniam elgesiui yra baigta. mes pamirštame tai, kas yra neprivalu.“

Taigi, Alfredo Rozenbergo „Dvidešimtojo Amžiaus Mitas“ - neapsakomos vertės istorijos, filosofijos, Nationalsocializmo ideologijos ir rasių kovos tyrimo veikalas, kuris vainikavo rasinės minties raidą nuo grafo Žozefo Artūro de Gobino laikų iki XX amžiaus vidurio. Jeigu Gobino ir Čemberleno idėjos, kartu su Madisonu Grantu ir kitais sudarė kalną, tai to kalno viršukalnė - Alfredo Rozenbergo filosofija. pabaigai, norėčiau pasakyti pagrindinę šios recenzijos mintį, cituodamas didį mastytoją Hiustoną Stiaurtą Čemberleną:

„NĖRA NIEKO LABIAU ĮTIKINAMO KAIP NACIJOS SAVIMONĖ. ŽMOGUS, PRIKLAUSANTIS KURIAI NORS KONKREČIAI RASEI, NIEKADA NEPRARAS ŠIO JAUSMO. RASĖ PAKELIA ŽMOGŲ VIRŠ SAVĖS, SUTEIKIA JAM YPATINGĄ, BEVEIK ANTGAMTINĘ ENERGIJĄ, IŠ CHAOTIŠKO TAUTŲ SUSIMAIŠYMO IŠSKIRIA JĮ KAIP INDIVIDĄ. KRAUJAS, TEKANTIS GYSLOSE, ATNEŠ AUDRINGĄ GYVENIMO SUKLESTĖJIMĄ, ATNEŠ ATEITĮ.“

ADOLFAS HITLERIS

Adolfas Hitleris yra unikalus istorijoje, nes jis...

1. Nes jis sukūrė pasaulėžiūrą, kuri yra
2. paremta gamtos dėsniais;
3. paėmė politinę galią;
4. sėkmingai pritaikė savo mokymus per trumpą šešių metų prieškario laikotarpį;
5. tada atlaikė beveik visą pasaulį šešis metus per didžiausią karą žmonijos istorijoje
6. tapo nemirtingu ir galiausiai nenugalimu netgi tame, kas pasirodė, kaip absoliutus pralaimėjimas.

Pusė amžiaus po Adolfo Hitlerio fizinės mirties, jo palikimas – Nationalsocialistinė Ideją – išlieka ir netgi auga, nepaisant negirdėtos persekiojimo ir demonizacijos kampanijos.

Būtent karinis Trečiojo Reicho pralaimėjimas iš tikrųjų išeskalavo nacionalsocializmo evoliuciją iš vokiečių nacionalistinio judėjimo į visų arijų rasinį nacionalistų judėjimą!

Amerikiečių karo didvyris, Džordžas Linkolnas Rokvelis buvo pirmasis pokario nacionalsocialistas, vėl iškėlęs šventąją mūsų rasės svastikos vėliavą. Reikšmingai, Rokvelis buvo ne vokiečių, kuris iš tiesų kovojo prieš Trečiąjį Reichą Antrajame pasauliniame kare... Keliais dešimtmečiais vėliau viena iš pasaulio didžiausių ir svarbiausių nacionalsocialistinių organizacijų iškilo *Rusijoje*.

Sovietinė imperija sugriuvo nuo savo vidinio pakrikimo. Kapitalistinė „naujoji pasaulinė tvarka“ toliau pūna, nepaisant jos išorinio plėtimosi. Tačiau nacionalsocializmas yra gyvas ir sveikas! (išgyvenęs 1945 – uosius, jis gali išgyventi bet ką!)

Bet nacionalsocializmas būtų nenutuokiamas be vyro, žinomo kaip Adolfas Hitleris.

Gimusi ir augusi antrojo tūkstantmečio pabaigoje, Nationalsocialistinė Idėja augs ir žydės trečiame. Ir taip Adolfas Hitleris yra ne tik Tūkstantmečio Vyras – Adolfas Hitleris yra **DVEJŲ** tūkstantmečių vyras!

šiaurietiškosios (arijų) rasės dvasios išmintį, gamtos dėsnius ir šiuolaikines tvarkos ir stipraus valstybingumo idėjas.

III. Trečiasis tomas „Ateities Valstybė“ - genialus Nationalsocialistinis idėjinis turtas. Jis susideda iš septynių skyrių: Mitas ir tipas, Valstybė ir lytis, Tauta ir valstybė, Šiaurietiška vokiečių teisė, Bažnyčia ir mokykla, Nauja valstybės sistema, Privalomoji vienybė. Pirmajame skyriuje Alfredas Rozenbergas paaiškino, kad kiekvienas didis istorinis darbas turi įkūnyti kokią nors konkrečią idėją, t. y. turėti „Mitą“. Paaiškinta, kad naujosios Europos centrinė idėja - rasė, kraujas ir Nacija. Alfredas Rozenbergas yra šią idėją, šį „mitą“ konkrečiai įvardijęs: *„Mitas - tai kraujo Mitas, kuris, po svastikos ženkle, pradėjo Pasaulinę Revoliuciją. Tai - rasės dvasios pabudimas, kuris, po ilgo miego, pergalingai davė pabaigą Rasiniam Chaosui.“*

Antrame skyriuje Alfredas Rozenbergas genialiai demaskavo feminizmą, kaip, tiek vyrų, tiek moterų atžvilgiu, žalingą judėjimą. Be moterų sveikatingumo, sąmoningumo ir pagarbos motinystei, europietiškų tautų atgimimas - paprasčiausiai neįmanomas. Rasinės minties priešininkai meluos, kad, neva Nationalsocializmo ideologija pasisakė už moterų diskriminaciją. Tačiau tai yra ne tiesa. Trumpa ištrauka iš „XX Amžiaus Mito“ III tomo II skyriaus yra pastarojo teiginio įrodymas: *„Moteris giliai priklauso absoliučiam Tautos gyvenimui. Visos išsilavinimo galimybės turi išlikti atviros jai. Per ritmingą lavinimąsi, gimnastiką ir sportą jai turi būti rodomas toks pat dėmesys kaip ir vyrų atveju. Jokie sunkumai jai negali būti sukuriami profesiniame pasaulyje, esant dabartinėms socialinėms sąlygoms, kurių atžvilgiu, motinystės saugojimo įstatymai privalo būti stipriai naudojami.“*

Trečiasis skyrius „Tauta ir Valstybė“ aptaria Nacionalinę Valstybę ir tikro nacionalizmo neatsiejamumą nuo tikro socializmo. Socializmas, kurį čia minime, neturi nieko bendra su marksizmu. Alfredas Rozenbergas jį genialiai apibrėžė: *„Socializmas, apskritai, nusako ideologiją, reikalaujančią individo paklusnumo kolektyvo valiai, tebūnie tai klasė, bažnyčia, Valstybė, ar Tauta.“*

Jis paaiškino, jog tas kolektyvas turi būti suvoktas kaip Nacija, tad Nacionalinė Valstybė privalo būti Socialinė. taigi: be nacionalizmo, Nacionalinė valstybė privalo remtis socialiniu teisingumu ir piliečių lygybe prieš įstatymus. Taip pat dera įsidėmėti, kad šiame skyriuje Alfredas Rozenbergas kritikavo modernistinę urbanistiką, pasisakė prieš „blokinius namus“ ir nusakė, kaip dera persitvarkyti visoms ariškosioms nacijoms, o pirmiausia - Vokietijai.

Ketvirtasis skyrius, nors vadinasi „Šiaurietiškoji vokiečių teisė“, iš esmės atitinka visų Europos tautų problemas. Jame išdėstyta teisės ir teisingumo koncepcijos atitinka visų indogermaniškų (arijų, šiauriečių) tautų dvasią. Alfredas Rozenbergas paaiškino, kad vadinamoji „Romos teisė“, kuria neva remiasi šiuolaikinio pasaulio „demokratinė“ teisė yra visiškai semitizuota. Pagal teisingus Rozenbergo teiginius, teigiame, jog tikra nacionalinė teisė privalo remtis Tautos rasine dvasia ir gamtos dėsniais. Didysis filosofas ir ideologas šiame skyriuje citavo senovės Indijos arijų šventraščių ištrauką, tą pačią ištrauką pateikiu skaitytojui: *„Teisingumas ir neteisingumas aplinkui neklaidžioja ir nesako: „aš esu tai“.* *Teisingumas yra tai, ką arijai supranta esant teisinga.“* Prieš tęsiant trumpą knygos analizę, norėčiau, kad skaitytojas įsimintų šį seną sanskrito kalbos posakį, tebūnie tai kelrodis naujosios Europos įstatymų leidėjams: *„Nėra svarbesnio įstatymo už teisybę.“*

Penktasis šio tomo skyrius, „Bažnyčia ir mokykla“, puikiai iškritikuoja žydokrikščionybės kenkėjiškumą ir neretai pasitaikančią antitautinę Vatikano (katalikų) bažnyčios politiką bei jos chaotišką kosmopolitizmą. Rozenbergas teigė, jog, esant sukurtai Naujai Tvarkai, reikalinga esminė religinė reforma, kuri neįmanoma be reformatoriaus (beje, panašios idėjos plėtojamos ir garsiajame Adolfo Hitlerio veikale „Mano Kova“). Paaiškinta, kad Nacionalinėje Valstybėje reikalinga tolerancija visoms religinėms doktrinoms bei srovėms, kurios sutinka su Tautos rasine dvasia, taip pat paaiškinta, kad kosmopolitizmas turi būti išguitas iš Nacijos religinio gyvenimo, o Senasis Testamentas privalo būti suvoktas kaip žydiškosios dvasios išraiška ir tokiu atžvilgiu tiriamas. Talmudas ir „Tora“ puikiai rodo žydiškojo materializmo ir sadistiškosios judaizmo religijos esmę. Semitizuota krikščionybė vykdo vergiško mąstymo įsigalėjimo procesą Europoje, tai pastebėjo ir Alfredas Rozenbergas, kuris suvokė, kad

Ką jis norėjo pasakyti? Jis paprasčiausiai norėjo pasakyti, kad čia buvo kai kas, kas buvo ypatingas.

Tam tikra prasme, mes visi esame Apvaizdos dovanos – tiesa. Viskas, kas egzistuoja, į šį pasaulį buvo atsiųsta Apvaizdos, įskaitant tave ir mane.

RASINIS IŠGELBĖTOJAS

Bet čia buvo kažkas, kas išsiskyrė – virš ir už kitų mirtingųjų – kaip nepaprastoji figūra, kuri tepasirodo kartą per tūkstančius metų, pagal Šventosios giesmės* IV skyriaus 8 – ojo posmo žodžius:

„Amžiumi po amžiaus, kai teisingumas griūna, kai blogis viešpatauja, aš ateinu, vėl aš gimstu Žemėje išgelbėti pasaulį.“

Čia yra Tas Išgelbėtojas, apie kurį yra kalbama. Čia yra tas rasinis Išgelbėtojas, duotas mums kaip Apvaizdos dovana.

Ir kas yra įprasta, gavus dovaną? Teisingas dalykas yra pasakyti „ačiū“.

Tai ką mes turėtume daryti, kai dovana yra ypač ypatinga?

„Į pasaulį, kuris prarado savo krypties jausmą, Jis atėjo parodyti kelią. Į pakrikimo ir netikrų vertybių pasaulį Jis atėjo iš naujo paskelbti didžių, amžinų tiesų. Į pasaulį, tapusiu cinišku ir materialistišku, Jis atėjo atnešti naują spindinčio idealizmo gimimą. Į pasaulį, stovintį prie bedugnės, Jis atėjo pasiūlyti viltį ir išganyimą visai rasei.“

Tai yra tas, apie kurį mes šnekame. *Tai* yra Tas, kuriam mes esame šaukiami išreikšti padėką ir pripažinimą.

Aš norėčiau pacituoti šiuos žodžius iš Švento rašto* pirmojo tomo XII skyriaus:

„Kai žmonių širdys dūžta ir žmonių dvasios yra neviltyje, tada iš praeities prieblandos didieji priespaudos ir rūpeščio, gėdos ir vargo, dvasinės vergijos ir fizinių suvaržymų užkariautojai žiūri žemyn į juos ir ištiesia savo amžinąsias rankas vilties netekusiems mirtingiesiems. Bėda tautai, kuri yra susigėdusi jas paimti.“

Tad paimkime tą ranką. Priimkime, įvertinkime ir tausokime tą brangią dovaną, kur buvo mums duota.

HITLERIS GYVENA

Kitas mūsų išpažįstamo tikėjimo įstatas yra: *„Hitleris gyvena“*. Jūs visi jį pakankamai dažnai girdėjote.

Ką mes iš tiesų norime pasakyti? Ar tai tik gražiai skambantys žodžiai ir beasmenė retorika? O ar tai yra giliai nusistovėjusio įsitikinimo išraiška?

Šiandien mes visi esame susirinkę švęsti gimtadienį, o ne dalyvauti laidotuvių minėjime.

Vien šituo faktu mes patvirtiname gyvą Adolfo Hitlerio būvimą.

Net mūsų priešai patvirtina šio vyro *gyva būvimą*, nors ir negatyviu būdu, su melagystėmis, neapykanta ir šmeižtu. Kiekvieną dieną jie šneka apie Jį. Jie negali Jo užmiršti.

Bilas Mojersas, sistemos kalbėtojas, 1984 – ūjų televizijos laidų serijoje skundėsi:

Alfredo Rozenbergas „Dvidešimtojo amžiaus Mito“ recenzija

Trumpai aptarkime genialųjį Alfredo Rozenbergas veikalą „XX Amžiaus Mitas“. Knyga susideda iš trijų tomų: (1) Vertybių konfliktas, (2) Germaniško meno natūra, (3) Ateities valstybė. Tai yra vienas iš stambiausių, sudėtingiausių, bet ir genialiausių Nacionalsocializmo ideologijos veikalų. Alfredas Rozenbergas - didis mąstytojas, ideologas, vokiečių, europietis ir arijų rasės atstovas. Dabar nuosekliai ir trumpai aptarsime jo didįjį veikalą (Dvidešimtojo Amžiaus Mitą).

I. Pirmasis tomas (Vertybių konfliktas) susideda iš trijų skyrių: Rasė ir rasinė dvasia, Meilė ir garbė, Misticizmas ir veiksmas. Šiame tome Alfredas Rozenbergas plėtoja rasinę mintį ir teigia, kad rasė yra išorinė dvasia, o dvasia - vidinė rasė. Jis pateikia pasaulio istorijos apžvalgą, įvardydamas kuriančias ir griauančias istorines jėgas. Pateikta nepaprastai daug faktinės bei literatūrinės medžiagos, panaudotos autoriaus, savo teiginiams pagrįsti. Nemažai mąstytojų teigė, kad „Dvidešimtojo Amžiaus Mitas“ - Hiustono Stiuarto Čemberleno dvitomio veikalo „Devynioliktojo Amžiaus Pagrindai“ tęsinys. Šitame teiginyje yra daug tiesos, kadangi Alfredas Rozenbergas išplėtojo ir išstobulino Hiustono Stiuarto Čemberleno filosofiją, kaip pastarasis išplėtojo Žozefo Artūro de Gobino mintis ir filosofiją. Rozenbergas ištyrė krikščioniškosios meilės koncepcijos konfliktą su ariškuoju garbės principu ir įrodė pasifistiškos „meilės“ bei pasifistiško altruizmo žalingumą. Manau, kad yra įtin įsidėmėtina, kad pirmajame „XX Amžiaus mito“ skyriuje, Alfredas Rozenbergas apibrėžė pozityvią ir negatyvią krikščionybę. Jis rašė:

Paprastai pasakius, tas patyrimas yra savo sielos ir giliausios būties identifikavimas su Adolfo Hitlerio siela. Nes kai Jis taps tavo gyvenimo centru, tašku, aplink kurį visa kita sukasi, tu būsi atradęs Save patį.

Rudolfas Hesas vieną kart sakė: „**Turi NORĖTI Fiurerio. Tada jis ateis.**“

Tu turi Jo *norėti*! Jeigu tu nuvyksi į savo būties centrą, tu suprasi, kad Hitleris ir tu – Hitleris ir mes – esame *vienas*!

JO DVASIA PAKILO

Tai yra tai, ką Fiureris norėjo pasakyti, kai jis ištarė šiuos atmintinus žodžius prieš savo mirtį:

„Yra reikalinga, kad aš mirčiau už savo tautą, bet mano siela pakils iš kapo ir pasaulis žinos, kad aš esu teisus.“

Draugai, Jo nemirtinga siela pakilo netgi taip, kaip Jis sakė, kad bus. Ji pakilo ir dabar gyvena giliausiose mūsų širdžių ir protų vietose.

Jis yra mūsų amžinas įkvėpimas. Būti įkvėptam – pripildytam dvasios – tai yra tikrasis Prisikėlimas!

Prisikėlimo fenomenas nėra kažkas fizinio. Tai nėra materialus fenomenas. Tai būtų fantazija, parodija.

Tai, apie ką mes kalbame, verčiau yra *dvasinis* procesas – sugrįžusi vidinė gyvenimo sąmonė, atnaujinto būvimo sąmonė.

Mumyse, šiame susirinkime, šią pačią akimirką, yra pakilusi mūsų Vado Dvasia. Ji yra gyva ir mes esame gyvuojantis šito fakto patvirtinimas.

„JO REICHAS ATEIS!“

Šiandien mes turim gerą laimę su mumis turėti kai ką, kas turėjo ypatingą garbę sutikti Fiurerį, kai Jis ėjo šia Žeme. Ir kai mes paimame šio žmogaus ranką, mes turime privilegiją, žinodami, kad mes liečiame tą pačią ranką, kurią kadaise lietė *Fiureris*.

Mes, kaip nacionalistai, kurie remiamės rasiniu determinizmu ir iš jo išplaukiančiomis išvadomis, matome rasę ir ***NACIJĄ*** kaip visuomeninio gyvenimo absoliutą, kaip aukščiausią vertybę. Tai reiškia, kad visa kita tarnauja tam tikslui ir yra priemonės jam siekti. Tad Nacijos ir rasės tobulėjimo rasio, biologinio-psichologinio evoliucionavimo prielaida yra rasės ir tautos vienetų tvirtas ir besąlygiškas ***integralumas***. Tai reiškia tautinės kultūros ugdumą tyroje Valstybės aplinkoje, rasio grynumo apsaugojimą ir politinę, ekonominę ir socialinę bei dvasinę politiką, atitinkančią Nacijos rasinius interesus. Tautinė Lietuvių Valstybė būtų ne tik rasinė, bet tautinė, tai nusako šūkis „Lietuva Lietuviams“. Taipogi, Rusija – rusams, Vokietija – vokiečiams ir t. t. Kitataučių atžvilgiu nacionalinė Valstybė privalo turėti aiškį ir konkrečią politiką: vykdoma rasiškai *suderinamų* kitataučių elementų asimiliacija, arba repatriacija ir rasiškai *nesuderinamų* kitataučių elementų išjungimas iš visuomenės ir Valstybės gyvenimo ir deportacija. Be šitų dalykų nacionalinis-rasinis integralumas šiais laikais praktiškai neturi jokių šansų egzistuoti.

Šitokią politiką „demokratai“ susies su „rasine neapykanta“. Tačiau toks susiejimas būtų *neteisingas ir melagingas*. Nationalsocialistai pripažįsta visų sveikų žmonijos rasių teisę ir netgi pareigą į savo rasio-nacionalinio integralumo išsaugojimą. Būtent: neturime nieko prieš negridinės rasės klestėjimą ir darnų gyvenimą *jos rasės tautų gyvybinėje erdvėje*, kaip ir prieš mongolinės rasės klestėjimą ir darnų gyvenimą taip pat *jos rasės tautų gyvybinėje erdvėje*. Mes tai netgi *palaikome*, jeigu tai nesikerta su Lietuvių Nacijos, ar arijų rasės interesais. Tačiau mes, suprasdami Gamtos dėsnius ir natūralią žmonijos evoliucinę-devoliucinę gamtinę atranką, ***rasių kovą***, žinome, kad mes savo Nacijos ir rasės stiprėjimo bei tobulėjimo niekaip negalime varžyti, ar stabdyti. Atvirkščiai, jis būtent ***PRIVALO BŪTI SKATINAMAS. Jeigu taip nebus***, tiek pati rasė, tiek pati Nacija, bus ***pasmerkta gėdingam ir triuškinančiam pralaimėjimui*** prieš kitų, nors ir žemesnių rasių, jėgą. Pasaulis yra kovos ir darbo – gamtinės kovos – laukas, o ne vaikų smėlio dėžė. Kad ir kaip tai daug kam gali nepatikti, išlieka stipriausieji, arba parazitai, kurie stipriausiuosius išnaudoja (tačiau tai nėra šio rašto tema).

Savo Nacijos, savo rasės gynimas, ***jeigu jis nėra parazitinio pobūdžio*** (o toks nėra nei baltosios, nei juodosios, nei geltonosios rasės savęs gynimas *savoje* gyvybinėje ervėje), yra pagirtinas ir pagarbos bei palaikymo vertas dalykas. Rasinė-nacionalinė savigyna, apsauga – integralumas – randantis išraišką **radikaliniame nacionalizme**, tiek fizine (biologine), tiek dvasine (psichologine-psichine) prasme, ***neturi nieko bendro su „rasine neapykanta“***. Atvirkščiai, tai yra *vienintelė tikroji* meilė saviems, o iš to kyla ***meilė visam Gamtos ir Dievo pasauliui – visatai ir jos tvarkai***.

Dabar derėtų apibrėžti „rasizmo“ sąvoką. Dėka dabar siaučiančios kosmopolitinės-žydiškos propagandos, šią sąvoką aš pats laikau dvilype ir dviprasmiška. Esti *tikrasis* rasizmas ir žydų bei jų pakalikų propagandos piešiamas „rasizmas“, skirtas nacionaliniam-rasiniam mastymui apšmeižti ir demonizuoti masių, kurioms jis ir yra skirtas, akivaizdoje.

1) „Rasizmas“, koks jis yra pristatomas kosmopolitinio egalitarinio režimo – tai pavydi ir pagiežinga neapykanta kitokių tautų bei rasių asmenims, dažniausiai turinti ekonominio nepritekliaus, socialinės trinties ir panašių veiksnių pagrindą.

2) Tikrasis rasizmas kyla iš nacionalinės-rasinės savigynos instinkto. Tai reiškia prisirišimą ir meilę savo rasei ir Nacijai ir kovą prieš **bet ką**, kas tam, kas gali kelti grėsmę: **be šitokio rasizmo jokia tauta negali sveikai rasiškai išlikti**. Tikrasis rasizmas yra idealistinės prigimties, jis neturi nieko bendro su iš materialistiškai egoistinių prielaidų kylančia „rasine neapykanta“.

Nacionalsocializmas priima būtent ***tikrąjį rasizmą ir atmeta košerinių elementų išnaudojamo „rasizmo iš neapykantos“ apraiškas***.

KODĖL HITLERIS?

Redakcijos pastaba

Čia yra pateikiama amerikiečių nacionalsocialisto, ***Matt Koehl*** kalba, pasakyta 2002 – aisiais metais, Adolfo Hitlerio gimimo dienos proga.

KODĖL HITELERIS?

Kodėl mes švenčiame šią dieną? Kodėl mes dar kartą sustojome atiduoti pagarbą kažkam, kas yra labiausiai nekenčiama asmenybė pasaulio istorijoje? Kokia vidinė motyvacija veda mus visus sueiti kartu su bendrai mastančiais ir atiduoti pagarbą šiai nepaprastai asmenybei?

Tai yra klausimai, kurie yra užduodami ne tik didžios dalies publikos, bet ir taip pat tų bendrų rasistų, kurie sako, kad svarbiausias dalykas yra mūsų rasės ateitis ir, kad visa kita yra antroje vietoje ir šiam reikalui neturi pasėkmių.

„Kodėl visi šitie reikalai su Hitleriu?“ – klausia jie. „Žinoma, aš sutinku su tuo, ką sakote apie tai, kad dabar yra blogai ir kad kažką reikia dėl to daryti. Bet kodėl jūs vis iškeliate šį vyrą, kuris ne tik yra iš kitos šalies, bet kai kas, ko visi nekenčia ir kurį atemeta?“

Tai yra bendras požiūris. Ką mes atsakome į tai? Koks patvirtintas atsakymas gali būti duotas šitiems sąžiningiems mūsų baltųjų brolių ir seserų rūpeščiams?

Pirmiausia, mes turime suvokti priešais mus šiandien esančio klausimo milžiniškumą. Tai nėra paprasta socialinė, ekonominė, politinė, ar moralinė netvarka ar nukrypimas – kažkas kas galėtų būti pataisyta be skausmo ir be daug pastangų per keletą trumpų metų.

Supraskime, kad problemos, su kuriomis mes pasaulyje šiandien susiduriame nėra kažkokių blogų rinkimų, ar akcijų biržos nuosmūgio, ar kelių blogų vaisių visuomenėje, išeinančių iš rikiuotės, padarinyš.

Radijuje Džoisas rado savo nišą, jo oratoriniai sugebėjimai, naudoti politikoje, puikiai pasitarnavo ir radijui. Jo laidos dažnai kalbėdavo apie Vokietijos kariuomenės veiksmus ir pasiekimus, mėginant sumažinti Britanijos valdžios norą kovoti. Pravardė „Lordas ha ha“ buvo duota visiems Nacionalsocialistinės Vokietijos anglų kalbos laidų transliuotojams, bet ji ypač susijusi su Džoiso asmenybe. Ji buvo sugalvota Britanijos laikraštyje „Daily Express“.

Daugelis Britanijos žmonių Džoisą laikė išdaviku. Dauguma pseudo-patriotinių Didžiosios Britanijos masių jo nekenė. Žinoma, tai buvo absurdiška, nes jis mylėjo britų tautą, tačiau nekenė žydijos, kuri šalį ir įvėlė į nereikalingą, jai ir ariškajai žmonijai žalingą karą.

Už jo pastangas Hitleris jį apdovanojo Karo nuopelnų kryžiu (pirmosios ir antrosios klasės). Bet jo sugebėjimai buvo ne vien tik radijo studijoje, jis taip pat sukūrė daug propagandinės medžiagos ir parašė knygą „Prieblanda ant Britanijos“, kurioje jis palygino žydo-kapitalistinę Britaniją su Nacionalsocialistine Vokietija.

Jo paskutinė kalba per radiją labai jausminga. Ji buvo pasakyta sovietams puolant ir sąjungininkams bombarduojant Vokietiją. Jis Britaniją išpėjo apie padarinius, kurie bus kilę iš to, kad ji padėjo sunaikinti Vokietiją. Jis savo kalbą baigė žodžiais „Heil Hitler ir viso gero“.

Karui pasibaigus, Džoisas buvo suimtas miške, netoli Danijos pasienio. Jis norėjo išsitraukti savo padirbtą pasą, tačiau kareiviai pamanė, kad jis traukiasi ginklą ir į jį šovė, palikdami keturias žaizdas. Jis buvo išsiųstas į Londoną ir jis buvo teisiamas dėl „valstybės išdavimo“

Jis buvo nuteistas pakarti. Paskutiniai didvyrio žodžiai buvo: „Mirtyje, kaip ir gyvenime, aš paniekinu žydus.“ Jis buvo užkastas kalėjimo sargų, o paskui jo palaikai buvo nugabenti į jo tėvo gimtinę, Airiją.

ŠLOVĖ DIDVYRIAMS!

Laimė, kiekviename amžiuje yra unikali ir vienintelė asmenybė, kuri išsiskiria virš kitos žmonijos kaip kažkas labai ypatingo. Gera žinia yra ta, kad tokia figūra neišvengiamai pasirodo tada, kai yra didelis sumišimas ir sutrikimas, sutinkant su senaisiais arijų raštais: „*Amžiumi po amžiaus, kai teisingumas grįūna, kai blogis viešpatauja, aš ateinu, vėl aš gimstu Žemėje išgelbėti pasaulį.*“

Tokia asmenybė ateina kaip vadas, vedlys – ką vokiečiai vadina Fiureriu. Jis ateina vadovauti ir vesti – ne tik fiziškai, bet pirmiausia dvasiškai. Kaip toks, jis sukuria naujo tikėjimo pagrindą.

Kaip šis vadas ir vedlys – šis Fiureris – jis žmonijai atneša naują ženklą ir naują įstatymą. Iš tiesų, jis pats tampa ženklu. Taip darant, jis padalina žmonijos istoriją į dvi dalis ir Žemėje prasideda naujas amžius.

VOKIETIJA PERSONIFIKUOTA

Kaip vadas ir vedlys – kaip Fiureris – jis ateina kaip ypatinga Apvaizdos dovana. Jis yra tas „*Gottmensch*“ – ta dieviška asmenybė, apie kurią kalbėjo Hiustonas Stiuartas Čemberlenas, kuri ateina tik kartą per tūkstančius metų iš naujo apibrėžti ir pervarkyti žmoniškųjų santykių.

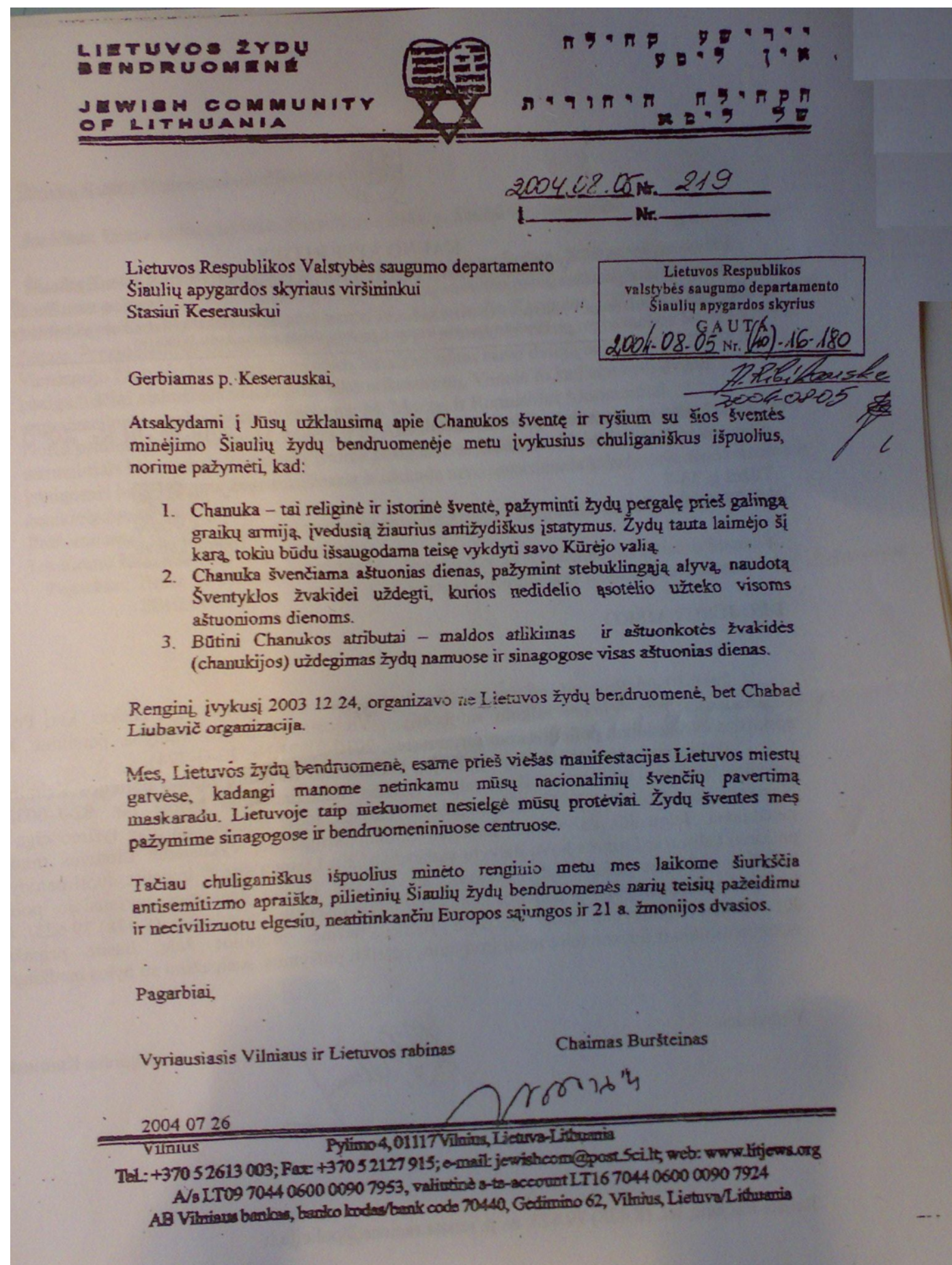
„*Tavyje taip pat yra sujungti visi elementai, kurie gali vesti į naują, laisvą, auksinį dvasios amžių, lygintiną su ankstesnėmis žmonijos gyvenimo viršukalnėmis!*“ Taip šnekėjo šis pranašas „*Ariškosios pasaulėžiūros*“ 88 – ajame puslapyje. Žinoma, jis kalbėjo apie nieką kitą kaip **ADOLFĄ HITLERĮ**.

Adolfas Hitleris atėjo į pasaulį kaip personifikuota vokiečių istorijos kulminacija. Visa šios išskirtinos istorijos prasmė buvo sukurti Adolfą Hitlerį. Tai yra tai, apie ką kalbėjo Rudolfas Hesas, kai jis 1934 – ują Judėjimo Kongrese pareiškė:

„*Hitleris yra Vokietija taip, kaip Vokietija yra Hitleris.*“

Bet čia mes turime savęs paklausti: Ar Hitleris buvo griežtai vokiškas fenomenas? O ar jo pasirodymas turi platesnę prasmę ir svarbą ariškajai žmonijai visur ir, iš tiesų, visame pasaulyje?

Užduoti šį klausimą yra iškelti tolimesnį klausimą: Ar vokiečių tauta nešė didesnę paskirtį ir likimą šioje žemėje, negu save vieną?

Tie iš mūsų, kurie nepraėjo tokio ugnies krikšto niekada negalės pilnai įvertinti atsidavimo, kurio toks pasišventimas reikalauja.

Tūkstančiai, taip, milijonai šio vyro bendražygių žuvo, kovodami už geresnį pasaulį. Tačiau nepaisant viso jų pasiaukojimo ir nepaisant didausio heroizmo pademonstravimo, kokį tėra regėjęs pasaulis, šie vyrai paragavo kartaus pralaimėjimo skonį.

Ir taip iškyla klausimas: *Ar visa tai buvo veltui?* Visas kentėjimas, visas pasiaukojimas, visos milijonų geriausių arijų mirtys – ar visa tai buvo perniek? Ar visa tai buvo beprasmiška? Ar visa tai buvo be prasmės ir reikalo?

Taip būtų **JEIGU** tai būtų buvę taip, kaip mes norime. Bet tai nėra tai, ko mes norime. Mes pasiryžome verčiau, kad šios mirtys ir šis kentėjimas nebūtų buvę veltui. Turėdami savo laisvos valios pasirinkimą, mes nusprendėme išvysti dalykus kitoje šviesoje.

Ir taip mes 1945 – ujų įvykius matome ne kaip pabaigą, bet veriau kaip dalį to, ką Rudolfas Hesas pavadino privalomais „naujo amžiaus gimdymo skausmais“, tam sudėtingam ir skausmingam procesui esant lemtam duoti pradžią kai kam naujo ir nuostabaus.

PAŠVENTINIMO KARAS

Matomas šitokioje šviesoje, Antrasis pasaulinis karas buvo daugiau, negu tik kitas istorinis konfliktas. Kas jis buvo, tegali būti apibūdinta kaip **PAŠVENTINIMO KARAS** besitęsiančioje kovoje taip pagrindinių *teisingumo ir neteisingumo* jėgų šiame pasaulyje, tarp *idealizmo ir materializmo*, tarp *ariškosios lemties ir žydiškojo marksizmo*.

Tai buvo būtent **LINKOLNAS ROKVELIS**, kuris buvo pirmasis suvokęs tikrąją šio švento konflikto prigimtį. Šis žmogus, kuris savo neteisingai vedamame jaunatviškame entuziazme kovojo prieš Adolfą Hitlerį – vėliau padarė tokį pareiškimą savo testamente „*In Hoc Signo Vinces*“:

„*Iki Adolfo Hitlerio atėjimo baltasis žmogus neturėjo nieko, visiškai NIEKO, ką galima laikyti bendru jausmu, bendrais didvyriais, bendrais kankiniais, bendrais šventaisiais, bendromis šventovėmis, vardais ir simboliais.*“

„*Bet dabar, po to, kai milijonai jaunų baltųjų vokiečių vyrų didvyriškai atidavė savo brangias gyvybes šioje pirmoje kovoje pasaulio istorijoje už baltąjį elitą, mes pagaliau TURIME kraujo persisunkusias šventoves, simbolius, kurie yra patys elementariausi revoliucijos dalykai!*“

Ar visa tai buvo veltui, bereikšmiška, beprasmiška? Štai, mano geri draugai, jūs turite atsakymą.

Mūsų kolektyvinėje sąmonėje Fiureris atgijo. Jis gyvena mūsų širdyse ir protuose. Ir kol jis taip gyvena, prie jo prisijungia visi tie nesuskaičiuojami kiti didvyriai ir kankiniai, kurie išliko ištikimi jam ir jo Reikalui.

Kodėl Hitleris? Kodėl šis vyras, kuris yra taip nekenčiamas ir niekinamas?

Mes sekame juo, nes mes jame atpažįstame savo **nemirtingąjį simbolį** priešais pasaulį.

Mes sekame juo, nes jis yra Tas, kuris atėjo tiesos ir teisingumo atkūrimui.

Vyriausiojo Lietuvos (o gal „Litvakijos“?) rabino,

Chaimo Buršteino raštas

LR VALSTYBĖS SAUGUMO DEPARTAMENTUI

Čia mes nusprendėme paviešinti šį „pikantišką“ dokumentą, tiek jo pilną tekstą, tiek ir pačio dokumento fotografiją. Dokumentas yra tiesiogiai susijęs su ankščiau vykusiu Chanukos skandalu ir žydijos bei jos pakalikų šmeižto ir melo kampanija (kuri tęsiasi iki šiol) prieš Lietuvos nacionalstų organizacijos, VLNDS ideologą ir Vada, Mindaugą Murzą-Gervaldą. Manome, kad tokie dokumentai parodo, kad VSD *gina ne Lietuvos Valstybę ir jos interesą, o yra stumdoma skirtingų žydų-parazitų klikų, kurios de facto viešpatauja Lietuvoje ir pasaulyje* (tik pamanyk, *kažkoks nususęs rabiniūkštis komanduoja VALSTYBĖS SAUGUMO DEPARTAMENTUI!!!*).

„Lietuvos Respublikos Valstybės saugumo departamento

Šiaulių apygardos skyriaus viršininkui

Stasiui Keserauskui

Gerbiamas p. Keserauskai,

Atsakydami į Jūsų užklausimą apie Chanukos šventę ir ryšium su šios šventės minėjimo Šiaulių žydų bendruomenėje metu įvykusius chuliganiškus išpuolius, norime pažymėti, kad:

1. Chanuka – tai religinė ir istorinė šventė, pažyminti žydų pergalę prieš galingą graikų armiją, įvedusią žiaurius antižydiškus įstatymus. *Žydų tauta laimėjo šį karą, tokiu būdu išsaugodama teisę vykdyti savo Kūrėjo valią.*

2. Chanuka švenčiama aštuonias dienas, pažymint stebuklingąją alyvą, naudotą Šventyklos žvakidei uždegti, kurios nedidelio ašotėlio užteko visoms aštuonioms dienoms.

3. Būtina Chanukos atributai – maldos atlikimas ir aštuonkotėės žvakidės (chanukijos) uždegimas žydų namuose ir sinagoguose visas aštuonias dienas.

Renginį, įvykusį 2003 12 24, organizavo ne Lietuvos žydų bendruomenė, bet Chabas Liubavič organizacija.

Mes, Lietuvos žydų bendruomenė, *esame prieš visas manifestacijas Lietuvos miestų gatvėse, kadangi manome netinkamu mūsų nacionalinių švenčių pavertimą maskaradu. Lietuvoje taip niekuomet nesielgė mūsų protėviai.** Žydų šventes mes visuomet pažymime sinagoguose ir bendruomeniniuose centruose.

Tačiau *chuliganiškus išpuolius minėto renginio metu mes laikome šiurkščia antisemitizmo apraiška, pilietinių Šiaulių žydų bendruomenės narių teisių pažeidimu* ir necivilizuotu elgesiu, neatitinkančiu Europos sąjungos ir 21 a. žmonijos dvasios.

Pagarbiai,

MŪSŲ HITLERIS

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas

Redakcijos pastaba

Čia yra pateikiama Nationalsocialistinės Vokietijos Propagandos Ministro, Dr. Pauliaus Josefo Gėbelso kalba, pasakyta per radiją 1935 – aisiais metais, Adolfo Hitlerio gimimo dienos proga.

MŪSŲ HITLERIS

Piliečiai! Prieš du metus, 1933 – iųjų balandžio 20 – ają, tik po trijų mėnesių nuo Adolfo Hitlerio atėjimo į valdžią, aš šnekėjau vokiečių tautai Fiurerio gimtadienio proga. Tai nebuvo mano tikslas tada ir nėra dabar, garsiai perskaityti aistringą laikraščio straipsnį. Tai aš paliksiu geresniems stilistams. Nei aš šlovinsiu Adolfo Hitlerio istorinį darbą. Aš šiandien, per Fiurerio gimtadienį, darysiu kaip tik atvirkščiai. Aš manau, kad yra laikas visai tautai pristatyti žmogų Hitlerį, su visa jo asmenybės magija, visu paslaptingu genijumi ir nenugalima jo asmenybės galia. Tikriausiai nėra tokio likusio planetoje, kuris nežinotų jo kaip valstybės vyro ir kaip nepaprasto populiaraus vado. Tačiau tik keletas turi malonumą jį matyti kaip žmogų kasdien iš arti, patirti jį, kaip aš galiu pridėti, kas pasireiškia gilesniu supratimu ir meile jam. Šie keli galvoja kaip yra įmanoma vyrui, kuris tik prieš tris metus buvo oponuojamas pusės tautos, šiandien stovi virš bet kokių abejonių ir kiekvienos kritikos. Vokietija surado vienybę, kuri niekada nebus sudrebinta. Adolfas Hitleris yra likimo vyras, kuris turi pašaukimą išgelbėti naciją nuo siaubingo vidinio konflikto ir gėdingo užsienio pažeminimo, vesti ją į lauką laisvę.

Tai, kad vienas vyras užkariavo visos tautos širdis, nepaisant kartais sunkių ir nepopuliarių sprendimų, kuriuos jis turėjo padaryti, galbūt yra giliausia, labiausiai stebinanti mūsų amžiaus paslaptis. Ji negali būti paaiškinta tik jo pasiekimais, nes tai yra būtent tie, kurie turėjo padaryti didžiausias aukas už jį ir nacionalinį

politinio biuro narys, Ukrainos partinis galiūnas; *A. I. Mikojanas*, politinio biuro narys, užsienio prekybos liaudies komisaras ir liaudies komisarų tarybos pirmininko pavaduotojas. Labiausiai pervertinama reikšmė yra *K. J. Vorošilovo*, kuris daug metų buvo politinio biuro nariu, karo komisaru ir vyriausiuoju raudonosios armijos vadu. Jis niekada nevaizdino tikro politinio vaidmens, bet visada klausė savo aukščiausių įsakytojų nurodymų. 1940 m. gegužės mėn. jis pasitraukė iš krašto komisaro vietos ir tapo krašto gynybos komiteto pirmininku ir liaudies komisarų tarybos pirmininko pavaduotoju.

Nuo 1930 iki 1939 metų Stalino-Kaganovičiaus klikos užsienio politikas buvo visiems žinomas žydas *Finkelšteinas* (6), kuris, norėdamas, kad jo vedamoji žydų bolševikų politika būtų išoriškai rusiška, pasivadino skambia rusų bajorų pavardė – *Litvinovu*. Kai tik Stalinas ir Kaganovičius paėmė valdžios vairą, tučtuojau rusas *Čičerinas* buvo atleistas iš užsienio reikalų komisariato vietos. Ją užėmė Finkelšteinas. Per kelis mėnesius sovietų užsienio reikalų komisariatas tapo viena labiausiai sužydintų ministerijų Sovietų Sąjungoje. TSRS užsienio politika savo pobūdžiu ir tikslais tapo žydiškesnė, negu kada nors anksčiau. Stalino grupėje visą savo veiklos metą Finkelšteinas užėmė ypatingą vietą. Jis niekada nepriklausė grupės centrui. Jo dažni būvimai užsienyje, jo glaudus santykiavimas su Vakarų „demokratijų“ politikais šiek tiek apsaugoja jį nuo Kremliaus valdovų sauvalės; dėl to jie kartais žiūri į jį kiek su nepasitikėjimu. Betgi yra faktas, kad per devynierius metus jo užsienio politika buvo Stalino ir Kaganovičiaus pageidaujama Maskvos užsienio politika. Kad jo metodai pagaliau neturėjo pasisekimo, - už tai jis užmokėjo savo padėtimi, bet ne gyvybe; jį pasiliko atsargai, ateities galimybėms, nes dėl tikslų su Stalinu ir Kaganovičium visada buvo vienos nuomonės, ir dėl tų tikslų galėjo atsirasti būtinas reikalas jo asmenį dar kartą panaudoti. Iš tikrųjų, 1941 m., prasidėjus karui su Vokietija, Finkelšteinas vėl išnėrė į paviršių, pasidarydamas pagaliau net ambasadorium Vašingtone.

Dar kartą pažvelgsime aplink Staliną ir Kaganovičių susitelkusių žmonių ratelį, kuris sovietų valstybėje turi didžiausią galią. Apskritai, turint galvoje visus paskutiniųjų laikų politinius svyravimus ir pakitimus, *į šią kliką, siauriausiąją jos prasme, teks įskaityti 13 žmonių: Stalinas, Lazaris Kaganovičius, Molotovas, Berija, Mechlis, Švernikas, Mokyloas Kaganovičius, Mikojanas, Andrejevas, Ždanovas, Kalininas, Chruščiovas.*

valandų kartumą. Antroji nuotrauka rodė jį paliekantį mirštančiojo maršalo ir Reicho prezidento namą Neudeke. Jo išraiška jo veide rodo skausmo ir liūdesio šešėlį priešais negailestingą mirtį, kuri po kelių valandų atplėšė nuo jo jo tėvišką draugą. Su beveik pranašiška įžvalga jis mums pasakė, savo vidiniam ratui, Naujųjų Metų išvakarėse, kad 1934 – ieji bus pavojingi metai, kuriais bus tikėtina išvysti Hindenburgo mirtį. Dabar įvyko tai, kas neišvengiama. Vienas dalykas jo granitniame veide buvo aiškus: visos tautos skausmas, skausms, kuris negalėjo nusileisti iki paprasto skundimosi.

Visa tauta ne tik gerbia jį, ji gerbia jį giliai ir stipriai, nes ji turi jausmą, kad jis priklauso tautai. Jis yra iš jos kūno ir iš jos dvasios. Tai matosi smulkiausiuose jo kasdieninio gyvenimo aspektuose. Tai yra aišku iš draugystės Reicho Kanceliarijoje tarp mažiausiojo esesininko ir Fiurerio. Kai jis keliauja, jis miega tame pačiame viešbutyje ir tokiomis pačiomis sąlygomis, kaip visi kiti. Ar yra keista, kad mažiausieji iš tų, kurie jį supa, yra labiausiai ištikimi?! Jie turi instinktyvų jausmą, kad tai nėra joks fasadas, o verčiau jo vidinės ir akivaizdžios dvasinės natūros rezultatas.

Prieš keletą savaičių penkiasdešimt vokiečių mergaičių iš užsienio, kurios baigė metus mokslų ir dabar turėjo grįžti į savo kenčiančias tėviškes, aplankė kanclerį, tikėdamosios jį akimircai pamatyti. Jis jas visas pakvietė pietų. Jis jas pasikvietė vakarieniauti. Valandų valandas jos jam pasakojo apie savo kuklius gyvenimus. Ir joms išeinant, jos staiga sudainavo dainą „Jei visi taps neištikimais“ (tai buvo SS himnas „Wenn alle untreu werden“, red. Pastaba) ir ašaros krito iš jų akių. Tarp jų stovėjo žmogus, kuris tapo amžinosios Vokietijos įsikūnijimu, duodamas joms draugišką ir geranorišką nuraminimą, padrašinti jas jų sunkiai kelionei.

Jis atėjo iš tautos ir išlieka jos dalimi. Tas, kuris dėrėjosi dvi 15 valandų dienas konferencijoje su diplomatais iš galingosios Anglijos, kuris įvaldė didžiųjų Europos klausimų argumentus ir faktus, gali visiškai laisvai kalbėti su paprastais žmonėmis ir gali su draugišku „tu“ atkurti kito karo veterano, kuris sveikina jį nervinga širdimi, galbūt po to, kai dienų dienas mastė kaip jį pasveikinti ir ką pasakyti, pasitikėjimą savimi. Silpniausias prie jo eina su pasitikėjimu, nes jie jaučia, kad jis yra jų draugas ir gynėjas. Visa tauta jį myli, nes ji jaučia, kad ji yra saugi jo rankose, kaip vaikas savo motinos rankose.

Šis vyras yra savo reikalo fanatikas. Jis paaukojo savo asmeninę laimę ir asmeninį gyvenimą. Jis nežino nieko kito, tik darbą, kurį jis daro kaip tikriausias Reicho tarnas.

Menininkas tampa valstybininku ir jo istorinis darbas atskleidžia jo nepaprastus gebėjimus. Jam nereikia jokių išorinių pagerbimų; jo didžiausia garbė yra išliekantis jo darbų būvimas. Bet mes, kurie turime gerą laimę būti arti jo kasdien, iš jo šviesos gauname šviesą ir norime būti tik klusniais pasekėjais už jo vėliavos. Daugelį kartų jis pasakė savo seniausio kovos draugo ir geriausio draugo ratui: „Bus baisu, kai pirmasis iš mūsų mirs ir bus tuščia jo vieta, kuri niekada nebegalės būti užpildyta.“ Tegul gražus likimas lemia, kad jis gyventų ilgiausiai, kad daugelį dešimtmečių tauta gyvuotų po jo vadovybe keliu į naują laisvę, didybę ir galią. Tai yra sažiningas ir aistringas noras, kurį visa vokiečių tauta dėkingai padeda jam po kojomis. Ne tik mes, kurie stovime arti jo, bet kiekvienas žmogus iki tolimiausio kaimo prisijungs, sakydamas:

„Jis dabar yra tas, kas jis visada buvo ir visada bus: Mūsų Hitleris!“

Bet visai galimas daiktas, kad kada nors Stalinas dar gali , - kaip, pavyzdžiui, jis tai jau 1927-28 metais padarė, - taktiniais sumetimais duoti kurį laiką laisvai pasireikšti antisemitinės srovės ir net jas palaikyti. Šis žiauriausias naujųjų laikų despotas ir šiuo atžvilgiu nesilaiko jokių principų. Jei tik jo viešpatavimui bus naudinga, aišku, jis bus pasiruošęs ir žydamis galvas nukapot. Bet tai neturi nieko bendro su antisemitizmu.

Šalia Stalino ir už jo stovįs Lazaris Mozės sūnus Kaganovičius yra Sovietų Sąjungoje viešpataujančios klikos lemiantysis asmuo. Jo karjera yra nepaprasta. Jis labai greitai suėmė į savo rankas žymiausius partinius ir valstybinius organus: kos tapo *Stalino pavaduotoju* svarbiausiojo viso bolševikų aparato vietoje – *partijos generaliniame sekretariate*; toliau – jis tapo *politinio biuro nariu, organizacinio biuro nariu* ir *partijos kontrolės komisijos pirmininku*. Dar toliau – jis pasiėmė sau aštuonias kitas partijos ir vyriausybės komisijų pirmininkų vietas.

Partijoje jis daug kartų padarė griežtas „valymo akcijas“, be pasigailėjimo sunaikindamas savo klikos priešus. Taip 1933 m. vasarą iš *Ukrainos partinio aparato* jis „išvalė“ visus elementus, kurie priešinosi maskvinės centralizacijos politikai. Buvo pašalintas ir baigė gyvenimą savižudybe *Skrypnikas*, iki to laiko Ukrainoje daugiausia galios turėjęs asmuo, senas bolševikas, kuris, pasitikėdamas savo autoritetu, kaip ilgametis Lenino draugas, protestavo prieš griežtas Maskvos priespaudos priemones. 1937 m. pradžioje Kaganovičius dar kartą „apvalė“ Ukrainos komunistų partiją: šį kartą tapo auka Skrypniko įpėdinis *Postyšėvas*, buvęs nuo 1933 metų iki 1937 metų neginčijamas Ukrainos diktatorius.

Sovietų Sąjungos *valstybiniame aparate* Kaganovičius vaidina vaidmenį „geležinio komisaro“, įsikišančio visur, kur tik Stalino-Kaganovičiaus režimui palaikyti reikia imtis lemiamų priemonių. Taip nuo 1929 metų jis kartu su daugeliu kitų žydų – Jagoda, Baumanu, Krinickiu, Jakovlevu-Epšteinu – įvykdė *priverstinį žemės ūkio sukolektyvinimą*, vieno esmingiausių stalininio penkmečio programos punktų. 1935 m., kai dėl transporto nesėkmės sovietų apsiginklavimas atrodė esąs kritiškoj būklėj, Kaganovičius pasiėmė *naujai suorganizuoti visą susisiekimą*. O 1937 vasarą, kai sunkiosios pramonės gamyba, ypač anglies iškasimas ir naftos gavimas, vis labiau atsiliko nuo plano ir vėl grėsė sovietų apsiginklavimui, Kaganovičius pasiskelbė *sunkiosios pramonės liaudies komisaru*. 1941 metais jis vadovavo trimis liaudies komisariatams: susisiekimo, naftos pramonės ir kuro. Bet visas tokias aukštas vietas jis, paprastai, laiko užėmęs tik tol, kol „išvalo“ jų asmeninę sudėtį ir užimą ją savo žmonėmis. 1938 m. rugpjūčio mėnesį jis dar pasiėmė visos sovietų vyriausybės (liaudies komisarų tarybos) pirmininko pavaduotojo vietą. Bet lemiamoji jo galios pozicija, kurią jis nuolatos tvirtai laiko savo paties rankose, yra jo, kaip Stalino pavaduotojo, vieta vyriausiuose partijos organuose (5).

Stalino klikos organizavimas

Tuojuo, kai tik buvo sutriuškinta trockininkų opozicija, 1927 m. gruodžio mėnesį, Kaganovičius ryžtingai ėmėsi organizuoti Stalino kliką. Pirmiausia į ją buvo įtrauktas GPU viršininko pavaduotojas *Heršelis Jagoda*. Tuojuo jis buvo padarytas vyriausiuoju GPU vadovu ir, juo būdamas, Stalino-Kaganovičiaus įsakymas, masiškais kankinimais priverstinio darbo stovyklose „likvidavo“ savarankiškai ūkininkaujančius valstiečius – vienintelį gyventojų sluoksnį, iš kurio tikėjosi rimtos opozicijos. Dėl šio savo žygio Jagoda tapo vienu iš pagrindinių režimo ramščių. Tarpais jis priklausė pirmosios Stalino-Kaganovičiaus klikos pažiboms. Bet pagaliau ir savo įsakytojams jis pasidarė perdaug galingas. Jo vadovaujama GPU grėsė pasidaryti valstybe valstybėje; Stalinui ir Kaganovičiui tai buvo didžiausias pavojus, nes Jagoda, kaip jis buvo 1938 m. kovo mėn. „trockininkų“ byloje kaltinamas, užmezgė ryšius su klikos priešais. Dėl to Jagoda buvo pašalintas. Pirmiausia, 1936 m. rugsėjo mėn., jį atleido iš vidaus komisaro pareigų, o 1937 m. balandžio mėn. – ir iš pašto komisaro vietos; pagaliau, 1938 m. kovo mėn., jį sušaudė.

būti suteiktas paskutinis *parlamentinis* padalinimas. Aukščiausioji taryba turėjo būti tautos atstovybė ne tik Vakarų demokratijų prasme, bet, kaip tvirtino sovietų spauda, net „vienintelė tautos atstovybė pasaulyje“. Šia aukščiausiąja taryba, kuri turėjo reprezentuoti aukščiausiąją sovietų valstybės valdžią, pagrįstai susidomėjo užsienio visuomenė.

1937 metų gruodžio mėnesį, metams praslinkus nuo paskelbimo „Stalino konstitucijos“, aukščiausioji taryba buvo „išrinkta“. Nėra reikalo smulkiai aprašinėti šių „rinkimų“ metodus. Šiuo atveju visas užsienis, tiek dauguma „demokratų“, tiek net ir marksistų, buvo vienos nuomonės, būtent: kad čia buvo inscenizuotas vienas didžiųjų blefų, kokie tik yrabuvę politinio gyvenimo istorijoje. Šie „rinkimai“ buvo taip rafinuotai paruošti, „rinkikai“ per keliolika mėnesių kasdien demonstruojamu kruvinu teroru tiek įbauginti, renkamieji kandidatai taip rūpestingai atsijoti ir įmokyti, - kad joks protingas sprendėjas šioje valdykloje nematė nieko, ką galima būtų pavadinti rinkimų vardu.

Jau pačioje Stalino konstitucijoje yra surašutos visos priemonės, nukreiptos prieš bet kurį galimą mėginimą per rinkimus pareikšti kitą, su viešpataujančiu režimu nesutinkančią valią. 135 straipsniu neleidžiama rinkti „asmenims, kuriems teismo sprendimu atimtos rinkimų teisės“. Aišku, toks teismo sprendimas buvo padarytas kiekvienam, kuris buvo bent įtartas opozicingumu. Kaip žinoma, tolimosios šiaurės ir Sibiro priverstinio darbo stovyklose tokių beteisių yra sugrūsta milijonai. Tik įsivaizduokime, kas įvyktų, jei šie milijonai sudarą žymią visos Sovietų Sąjungos gyventojų dalį, būtų įgalinti per savo atstovus aukščiausiojoje taryboje užprotestuoti prieš didžiųjų 20 – ojo amžiaus kultūros gėdą!

Antroji svarbi priemonė, nukreipta prieš tautos valios pareiškimą, yra Stalino konstitucijos 141 straipsnyje, kuriuo „teisė statyti kandidatus užtikrinama visuomeninėms darbo žmonių organizacijoms ir draugijoms: *komunistų* partijos organizacijoms, profesinėms sąjungoms, kooperatyvams, jaunimo organizacijoms, kultūrinėms draugijoms.“ Žinoma, žodis „komunistų“ čia taikomas visoms paminėtoms organizacijoms; vadinasi, kandidatus nustato vien tik viešpataujančio režimo valdovai. O „rinkimų“ paruošos praktika jau užtenkamai parodė, kad Stalino diktatūroje su „darbininkų atstovais“ mėgstama elgtis be ceremonijų. Net iš pačios bolševikų valdžios pastatytųjų ir jai priklausiusiųjų kandidatų tarpo per rinkimų kampaniją daug buvo ne tik be pagrindo nušalintų, bet ir jau mums žinomų būdu „sulikviduotų“. Savaiame suprantama, kad šitokiu būdu „išrinkta“ aukščiausioji taryba yra tik bevalis įrankis Sovietų Sąjungos tikrųjų valdovų rankose. Iš jos žymiai daugiau kaip tūkstančio narių per 90 procentų yra vien tik puošmeninės figūros; jos keletą dienų užlieja Maskvos Kremlių savo margu „demokratišku“ gyvenimu, o paskui vėl grąžinamos namo, į savo kaimus, kur giria Stalino vyriausybės išmintį... Aukščiausiosios tarybos sudėtis tikrajam bolševikų valstybės valdymui neturi jokios reikšmės.

Bet kas iš tikrųjų turi Sovietų Sąjungoje galią? Ar komunistų partija?

Stalino konstitucijos 126 straipsnis sako: „Veikliausieji ir sąmingiausieji piliečiai... susijungia į Sovietų Sąjungos *komunistų (bolševikų) partiją*, kuri yra visų, tiek visuomeninių, tiek valstybinių darbininkų organizacijų vadovaujas branduolys“. Šiuo straipsniu pažymima, kad komunistų partija yra sovietų galios reiškėja. Be abejo, priklausymas komunistų partijai – nepaisant visų propagandos frazių apie „partijos narių ir *nepartinių* bloką“, - Sovietų Sąjungoje yra didžiausia privilegija. Be partijos niekas neturi jokios galios. Bet po tų didelių pakeitimų, kuriuos padarė Stalino valdžia per dešimtį savo viešpatavimo metų, vien tik buvimas partijos nariu, anaipol, dar nesuteikia teisės dalyvauti politinio kurso nustatyme. „Demokratinis principas“ partijoje, seniau vertintas kaip vienas didžiųjų laimėjimų, Stalino klikai pagriebus valdžią, kasmet vis labiau buvo nustumiamas į šalį. Siauro partijos aukščiausiosios vadovybės ratelio diktatūra darėsi vis griežtesnė. Kiekvienas opozicinis, nors ir iš senųjų bolševikų tarpo kilęs, mėginimas nesutikti su to ratelio valia buvo žiauriai numalšinamas. Tūkstančiai partijos narių